

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 404

De Oostenrijksche Kroonjuweelen.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE OOSTENRIJKSCHE KROONJUWELEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** lopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een dagblad-bericht.

Omstreeks tien uur in den morgen zaten, onder het zonnenscherm, hetwelk het terras van het „Hotel des Anglais” te Genua overliefde, een tweetal heeren aan een der tafeltjes, die in stilte genoten van de voortreffelijke koffie die voor hen op het marmeren blad stond en verder hun aandacht verdeelden tusschen de bevallige vrouwen uit het volk — vooral de Genuesche vrouwen uit de volksklasse zijn befaamd om hun schoonheid — de lastdragers in hun schilderachtige kleedij met hun korte broek, bloote gebruide beenen en den rooden doek om het hoofd geknoopt, teneinde het te beschermen tegen de brandende zonnestrallen, die, ofschoon de lente nog niet halverwege gevorderd was, onbarmhartig het plaveisel van de verrukkelijke stad aan de Middellandsche Zee zengden, de schreeuwende koetsiers, die zelfs hun Parijsche collega's in het kernachtig vloeken verreweg de baas waren, de visschers met hun netten en roeispanten over den schouder, de luidgillende verkoopers van verfrisschende dranken en de dames en heeren, die over het plein voor het hotel slenterden, zooals een Italiaan dat kan.

De beide heeren waren eenvoudig maar met smaak gekleed, en aan de kleur van hun oogen, zoowel als aan hun geheele verschijning was het duidelijk te zien, dat zij vreemdelingen waren en zeker niet geboren in het land, waar de citroenen groeien.

De oudste, een man van omstreeks veertigjaren leeftijd, wellicht iets ouder, had doordringende staalgrijze oogen, waarboven zich een paar fijngeteekende wenkbrauwen welfden.

Zijn haar begon aan de slapen reeds eenigszins te grijzen, maar nog geen rimpel vertoonde zich in het krachtig geteekende gelaat, met zijn stoutmoedige, van ijzeren wilskracht getuigende uitdrukking.

Zijn metgezel was op zijn minst tien jaar jonger en mocht zich gelukkig prijzen in het bezit van een paar helder blauwe oogen, een fijn geteekenden mond en gevulde, blozende wangen.

De oudste der beide mannen was blijkbaar geoefend in alle mogelijke soorten van sport, waarop zijn lenige, gespierde gestalte duidelijk wees.

Maar ook de snelle, besliste bewegingen van zijn metgezel verrieden, dat hij een groot deel van zijn

leven in de buitenlucht doorbracht en aan velerlei lichaamsbewegingen besteedde.

Scotland Yard zou zich bijzonder verheugd hebben als het eens zeer nauwkeurig, zonder dat een vergissing mogelijk was, geweten had, dat deze man met zijn groote grijze oogen en zijn aristocratische, witte handen, aan dat tafeltje zat op het terras van het „Hotel des Anglais” — want die man was niemand anders dan John Raffles, de lang en vruchteloos gezochte, stoutmoedige avonturier, die, eerst spottenderwijs, maar later in ernst, door de beambten van het Londensche Hoofdcmissariaat van Politie „De Groote Onbekende” werd genoemd!

En toch zat de Gentleman-Inbreker hier zoo rustig, alsof hij zich volkomen veilig gevoelde.

Het geheim van die zekerheid en die rust lag enkel en alleen in het wonderbaarlijke talent van den ondernemenden gentleman-dief om, telkens wanneer dit noodig mocht zijn, een ander uiterlijk aan te nemen.

In de kunst van het vermommen had Raffles het door een jarenlange oefening en door toepassing van middelen, welke hem alleen bekend waren, zoover gebracht, dat hij reeds herhaaldelijk, in bijzijn van den Hoofdinspecteur van politie te Londen zelf, met een kopje thee in de eene hand en een sigaret in de andere, over den geheimzinnigen John Raffles had gepraat, bijna een ganschen avond lang.

De zaak was, dat eigenlijk niemand op Scotland Yard zeer nauwkeurig kon zeggen, hoe Raffles er eigenlijk uitzag.

Men had zeker wel een dozijn persoonsbeschrijvingen van hem — en men had er evengoed in het geheel geen kunnen hebben — want zij waren op wel twaalf verschillende personen toepasselijk!

De een, die Raffles een vluchtig oogenblik bespeurd had, of althans had meenen te bespeuren, verklaarde, dat hij lang en slank was; bijna mager — een collega hield stijf en strak vol, dat Raffles eerder klein was te noemen, en een derde noemde hem zelfs corpulent!

De eene agent verklaarde met de grootste beslistheid, dat Raffles lichtblauwe oogen had, een tweede wilde er op zweren, dat die oogen donkergrijs waren.

Ja, zelfs was er een persoonsbeschrijving van den

Gentleman-Inbreker voorhanden, waarin de kleur van zijn oogen „kastanjebruin” werd genoemd!

Wat de kleeding betreft, welke hij gewoonlijk droeg — er was geen uniform in het geheele Vereenigde Koninkrijk, van brievenbesteller af tot Admiraal van de Vloot toe, of Raffles had haar wel eens gedragen!

Maar zijn werkelijk gelaat, de man, die John Raffles was, hij, die zich ook wel Lord Edward Lister noemde — dat had nog niemand van de Londensche politie ooit gezien!

En die man zat nu hier, en genoot rustig van zijn kop koffie, nu en dan een trekje doende aan een voortreffelijke Egyptische sigaret.

De jonge man, die tegenover hem zat, was zijn trouwe, onafscheidelijke vriend, de metgezel in vele zijner avonturen, Charly Brand — een van de drie of vier mannen op de geheele wereld, die de ware identiteit van den Gentleman-Inbreker kende.

De beide vrienden hadden bijna een half uur zwijgend gezeten, toen Charly Brand begon:

„Het is hier verrukkelijk! Bijna geen publiek om ons heen — de zon schijnt heerlijk aan een wolkenloozen hemel — het schouwspel, dat zich aan ons voordoet, is schilderachtiger dan ik in mijn stoutste droomen heb kunnen denken, ik gevoel mij hier rustig, ik zou hier wel eenige weken willen blijven!”

„Wat je indrukken betreft, Charly — die deel ik in zekeren zin,” zeide Raffles langzaam, „maar wat het hier blijven betreft, een mensch is maar zelden de meester over zijn daden!”

„Hoe bedoel je dat?” hernam Charly verwonderd. „Niemand kan je toch beletten, om zoo lang hier te blijven als je verkiest?”

„Dat zou ik niet zoo grif durven beamen, mijn waarde! Een man in mijn omstandigheden kent slechts uiterlijke rust — hij moet er dag en nacht op bedacht zijn, meer overhaast dan hem lief is, de plek te verlaten, waar hij zich bevindt!”

„Maar in dit geval gevoel ik mij toch volkomen gerust, Raffles!” zeide Charly. „Je laatste onderneming is met volslagen succes bekroond en de politie is blijkbaar het spoor volkomen bijster!”

„Dat is zij nu — maar niemand kan zeggen, of zij het zal blijven!” hernam Raffles bedaard. „Het toeval kiest soms grillige wegen! En het heeft nog een anderen onaangename karaktertrek — het treedt steeds zeer onverwachts op, anders zou het ook

trouwens geen toeval zijn! Met dat al geloof ik wel, dat wij hier een week zullen uitrusten van onzen inspannenden arbeid! De zaak Frezoul is volkomen naar wensch afgelopen, — ik heb een schreeuwend onrecht kunnen herstellen, en bovendien heb ik er nog ongeveer vierhonderd duizend Frs. aan opgestoken!”

Raffles doelde hier op de geruchtmakende zaak van den verdwenen Parijschen bankier Frezoul, waaromtrent de Fransche dagbladen van dien tijd breedvoerige relazen bevatten, die niet alle waren vrij te pleiten van heel wat fantasie.

Geen van die bladen had echter geweten en geen er van zou het waarschijnlijk ooit te weten komen, welke zeer belangrijke rol de Engelsche Gentleman-Inbreker had gespeeld in de epiloog van deze tragicomédie.

Het naspel had de stad Turijn als tooneel gehad, en zoo kwam het dan ook, dat Raffles, na een groot onrecht te hebben goed gemaakt, door den bankier Alphonse Frezoul bedreven, te Genua op twee uren sporens van Turijn een weinig was komen uitblazen van de vermoeienissen.

Had Charly Brand zijn zin gekregen, dan zouden de beide vrienden daar in die heerlijke stad maanden en maanden hebben doorgebracht, genietend van de verrukkelijke omgeving en weergaloos schoone lente.

Maar de jonge man wist wel, dat dit tijdperk van onbezorgd genieten onmogelijk lang zou kunnen duren.

Soms leek het wel, of Raffles voortgedreven werd door een onnatuurlijke onrust, die het hem onmogelijk maakte, lang op een zelfde plek te vertoeven.

Hij had alle punten der aarde bezocht, overal had zijn zucht naar avonturen hem heen gedreven — hij kende niet alleen de groote steden van China, maar hij was ook doorgedrongen tot in de meest onherbergzame gedeelten van Mandsjoerije en Tibet, de Russische steppen hadden geen geheimen meer voor hem en hij kon even belangwekkend verhalen van de Argentijnsche Pampas als van de sneeuwvlakten aan de Yukon.

En hij scheen zich even thuis te gevoelen onder de brandende keerkringszon als in het ijzige Noorden — de gezondheid van dien man moest wel van ijzer zijn, want nimmer werd hij aangetast door ma-

lariakoortsen, en evenmin door scheurbuik, die noodlottige, veel voorkomende ziekte, waaraan de meeste poolreizigers blootstaan, zoodra zij door den nood gedwongen, bijna uitsluitend dierlijk voedsel moeten nuttigen.

Aan dit alles dacht Charly Brand en onwillekeurig slaakte hij een zucht als hij dacht, dat deze heerlijkheid wel eens zeer kort duren kon.

Raffles bezat millioenen, hij had een groot aantal buitens en huizen, verreweg de meeste omdat zij onmisbaar waren bij de uitoefening van zijn zonderling beroep, hij had in het dagelijksch leven een paar goede vrienden en massa's goede kennissen, hij was zoo gezond als men maar kon verlangen, hij blonk uit op velerlei gebied — en toch dacht hij er niet aan, dit leven vol gevaren, dit avontuurlijk bestaan prijs te geven!

Menigmaal had hij Charly verklaard, in een van die buien van cynische openhartigheid, dat hij nog lang niet genoeg bijeen had gestolen — er mankeerde nog heel wat aan!

Alvorens hij maar een gering gedeelte had kunnen goedmaken van het onrecht, dat hij allerwege waarnam, zou hij nog zeer vele malen de brandkasten zijner medeschepselen, voor zoover zij zeer rijk waren, van binnen moeten bezien!

Op dit oogenblik naderde een kellner, die een blad met eenige ververschingen en een paar dagbladen droeg.

Charly keek den man tamelijk onverschillig aan — en toch was die kellner de drager van wat Charly weinige minuten later „het noodlot” zou noemen.

Raffles greep namelijk den man in het langsluipen met een traag gebaar bij zijn rokspanden vast en nam hem zonder een woord te spreken de bladen af.

De kellner bleef een oogenblik verbluft staan en mompelde toen, met een angstigen blik in de richting van een tafeltje, dat een tiental meters verder stond en waaraan een heer met vervaarlijke grijze snor gezeten was, en wenkbrauwen als knevels:

„Neem mij niet kwalijk, signor! Die bladen....”

„Wel, wat is er met die bladen?” vroeg Raffles bedaard.

„Zij waren eigenlijk bestemd voor den Capitano!”

„Dan moet de Capitano maar even wachten, of je kunt hem ook andere brengen!” hernam Raffles volkomen onverschillig voor de gevolgen.

„Maar er zijn geen andere, mijnheer!” hernam de kellner wanhopig. „De Capitano zal woedend zijn!”

Op dit oogenblik wendde de man met de grijze snor zich om, sloeg met zijn rieten wandelstok op de balustrade en brulde, zoodat het over het geheele terras te hooren was:

„Corpo di Liga! Kellner! Waar blijven mijn bladen?”

De kellner leek wel een voet in elkaar te schrompelen en beefde als een espenblad.

„Daar heb je het al! De Capitano vraagt om zijn bladen! Geef ze mij alsjeblieft terug, mijnheer! U kunt ze lezen, nadat de Capitano ze gehad heeft!”

Een oogenblik scheen Raffles te aarzelen — maar toen viel zijn blik op het opgezette, verbolgen gelaat van den kapitein, die er vast van overtuigd scheen te zijn, dat niemand zijn wenschen zou durven weerstaan, en onmiddellijk was zijn besluit genomen — de Capitano mocht van woede barsten — maar zijn zin zou hij ditmaal eens niet krijgen!

En Raffles vouwde doodbedaard een der kranten open en begon er in te lezen.

Maar hij had nog geen twee regels gelezen, of het blad werd als bij tooverslag uit zijn handen geslagen!

Dat was het werk van het rieten wandelstokje van den kapitein, die wijdbeens voor Raffles stond en hem toebulderde:

„Weet u wel, mijnheer — dat u mijn krant leest?”

„Pardon, mijnheer — ik las erin, maar een onbeschofte vlegel heeft ze mij zooeven uit de handen geslagen!” hernam Raffles doodbedaard.

„Waagt u dat tegen mij te zeggen, mijnheer?” schreeuwde de kapitein, die bijna schuimbekte van woede. „Ik heb het eerst recht op die kranten, mijnheer! Ik ben hier al jaren stamgast! Ik ben kapitein in het Italiaansche leger, mijnheer!”

„En ik, mijnheer — ik ben hier vreemdeling en ik dank den hemel, dat ik niet als Italiaan geboren ben en niet onder uw bevelen als luitenant behoef te dienen!”

„Dat is een belediging, mijnheer!”

„Het heeft er althans veel van, mijnheer!”

„En denkt u, dat ik mij dat laat aanleunen?”

„Ik weet het niet — ik zal rustig afwachten en het dan wel zien!”

„Ik zal u wat zeggen, mijnheer! U lijkt veel op

een van die vervloekte Engelschen, die tijdens den oorlog met mij den spot hebben gedreven — met mij en met onze wijze van oorlogvoeren!”

„Ik lijk er niet alleen op, mijnheer — ik ben er een,” hernam Raffles doodkalm.

„Welnu, mijnheer — ik heb u zooeven het blad uit de handen geslagen — voor die laatste belediging zal ik mijn rotting op uw onbeschaamde facie laten neerdalen! Ik zal u toonen, wat een Italiaansch kapitein doet, wanneer hij beledigd wordt!”

Reeds ging het rietje de hoogte in — maar neerdalen deed het niet....

Raffles stak slechts even zijn gebalde linkervuist uit en trof den beklagenswaardigen kapitein ter hoogte van den hartkuil, even boven de maag.

Nu is voor een corpulent man de maagstreek een uiterst kwetsbare en gevaarlijke plek.

De kapitein stooft eerst een pas of vijf achteruit, danspasjes makend als een balletteuse en vouwde toen met raadselachtige spelheid dubbel, zoodat hij met zijn handen op den marmeren vloer van het terras kwam te steunen.

Maar nog scheen de slag zijn uitwerking niet geheel te hebben gehad, want daarbij liet de capitano het niet — hij gleed zachtjes terzij en kwam tenslotte op zijn achterdeel te zitten, leunend tegen de balustrade van het terras en verdwaasd om zich heen ziende, alsof hij niets wist van den tijd, noch van de plek, waar hij zich bevond, noch van het jaartal, waarin hij leefde.

Raffles scheen echter van dit alles niets gezien te hebben, want hij was alweer gaan zitten, na het blad te hebben opgenomen en was alweder druk aan het lezen, toen de kapitein met inspanning van al zijn krachten overeind krabbelde, naar adem hijgend en volkomen paars in het gelaat.

Een paar kellners en bezoekers waren komen toeschieten, maar niet zoo vlug, of het geheele voorval behoorde reeds tot het verleden.

De kapitein stond nu op zijn beenen, een der kellners gaf hem zijn hoed, een tweede zijn handschoenen, een derde zijn wandelstokje aan.

Hij griste hun deze voorwerpen af en kwam steunend, blazend en hijgend weder naar Raffles toe.

Vlak voor hem haalde hij diep adem en begon:

„Uw k....”

Raffles keek even van zijn blad op en zag den kapitein verwonderd aan.

„Praat u tot mij, mijnheer? U schijnt iets van mij te wenschen?”

„Uw ka. . . .!”

„Praat, wat ik u bidden mag wat duidelijker, mijnheer! Ik ben niet sterk in het oplossen van raadseltjes!”

„Uw kaartje!” kwam het eindelijk met groote moeite over de lippen van den bijna van woede stikkenden kapitein.

„Mijn kaartje? Wat wilt gij in 's hemelsnaam met mijn kaartje doen?” vroeg Raffles.

„Ik wil u er het mijne voor in ruil geven, mijnheer!” brieste de kapitein.

„Maar ik wil uw kaartje in het geheel niet hebben, mijnheer!” kwam Raffles bedaard. „Wat zou ik er mee moeten doen?”

„U begrijpt mij dus niet, mijnheer? Ik wil met u duelleeren, tenminste wanneer gij een gentleman zijt en laat ik u zeggen, dat ik op tien pas afstand een vinger van een handschoen schiet!”

„Laat mij u daarop mogen antwoorden, mijnheer, dat ik op vijftig pas afstands een aas uit een kaart schiet — elf van de twaalf malen achtereen!” antwoordde Raffles kalm.

Plotseling scheen de kapitein merkbaar bedaarder te worden.

Hij brabbelde eenigen tijd achter elkaar onverstaanbare klanken, waarvan niemand de beteekenis begreep, drukte zijn hoed diep in de oogen, mompelde iets van „inglese maledetto”, — en ging zijns weegs!

Raffles keek hem met een ironisch glimlachje na en wendde zich daarop tot Charly, die niet zonder schrik den voortgang van dit intermezzo had gadeslagen.

„Wat is je oordeel over dien onbeschoften Italiaan?”

„Wel, ik ben er van overtuigd, dat je hem niet als specimen van zijn soort kunt aanmerken!” antwoordde Charly. „Ik vind overigens, dat je hem wel wat ruw behandeld hebt!”

„Niet ruwer dan hij het mijn krant deed!” antwoordde Raffles. „Maar van krant gesproken — ik heb hier een aardig berichtje gelezen — je zult mij een genoeg doen, door er eveneens kennis van te nemen!”

En met een eigenaardig glimlachje om de lippen reikte hij Charly het blad toe.

De jonge man keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan en vestigde toen zijn blik op het hem aangewezen berichtje, dat als volgt luidde:

De Verkoop der Oostenrijksche Kroonjuweelen.

Beslaglegging op particulier bezit van ex-keizer Carl.

Onze particuliere correspondent meldt ons uit Frankfort:

Volgens een bericht van de „Frankfurter Zeitung” uit Weenen is in de Oostenrijksche kamercommissie medegedeeld, dat op den 1sten December 1918, dus nog voor de vorming der Oostenrijksche Republiek, een groot gedeelte van de Oostenrijksche kroonjuweelen naar Zwitserland is gebracht, waar zij zich nu nog bevinden.

De ex-keizer heeft geweigerd, in deze aangelegenheid een scheidsgerecht uitspraak te laten doen. Hij heeft er echter in toegestemd, voorloopig den verkoop der juweelen uit te stellen. Op een gedeelte van het particuliere vermogen van den ex-keizer, ten bedrage van 20.000.000 kronen, hetwelk zich in Oostenrijk bevindt, is bij wijze van waarborg beslag gelegd.”

Charly had dat korte bericht snel doorgelezen, liet nu de krant zakken en keek Raffles vragend aan.

„Ik vind het bericht niet zoo bijzonder belangwekkend!” zeide hij. „Waarom laat je het mij eigenlijk lezen?”

„Omdat ik het wel belangwekkend vind — en dat ik zoo 'n vaag idee heb, dat de Zwitsersche lucht mij verbazend goed zou doen!”

HOOFDSTUK II.

Een avontuurlijk voornemen.

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen en zette den kop koffie, dien hij juist aan zijn mond wilde brengen, zoo hardhandig neer, dat het weinig had gescheeld, of hij had het voorwerp gebroken!

Toen barstte hij uit:

„Naar den duivel met den kellner, die hier met zijn bladen voorbij moet loopen en naar den duivel met ex-keizer Carl en zijn juweelen!”

„Praat daar vooral niet zoo lichtvaardig over, Charly!” zeide Raffles glimlachend. „Als je die juweelen kende, dan zou je je nog wel eens bedenken, voor je ze naar den duivel wenschte!”

„Ik heb ze nooit gezien en ik begeer ze ook niet te zien!” hernam Charly humeurig.

„Maar ik wel, mijn waarde! Ik begeer ze daarentegen zeer vurig te zien — en niet alleen ze te zien, maar ze te hebben ook! Je kunt je geen voorstelling vormen van de schoonheid dier verzameling! Ik heb de juweelen gezien van de Tsaritsa — dezelfde rampzalige vrouw, die onder moordenaarshanden gevallen is, ik kende juweelen van onze koningin, ik heb koningin Wilhelmina flonkerend van edelgesteenten in haar balzaal zien verschijnen en wat meer zegt, ik heb de kroonjuweelen gezien van den laatsten Sultan van Turkije, zoowel als van den Shah van Perzië — maar ik geloof wel te mogen zeggen, dat zij, tenminste wat zuiver water betreft, in het niet zinken naast de Oostenrijksche kroonjuweelen! Nog zelden zag ik zulke prachtig geslepen diamanten! Het is je natuurlijk ook bekend, dat, hoe grooter een diamant is, hoe moeilijker het valt, hem zuiver te slijpen! Er is onder de diamanten van ex-keizer Carl een steen van eenigszins geelachtige kleur, die den vorm en ook de grootte heeft van een duivenei en die niet minder dan honderd-zevenentwintig facetten heeft! Dan is er een prach-

tige rivière, die heeft toebehoord aan de moeder van den ex-keizer, voorts een parelsnoer, bijna een meter lang, waaronder paarden, zoo groot als een knikker en van een wonderbaarlijken, geheimzinnigen glans, en dan een tiental zeer zeldzame zwarte parels, die een voor een tienduizend Pond Sterling waard zijn.”

Charly Brand had met een grimmig gezicht zitten luisteren.

Toen Raffles gereed was met zijn geestdriftige opsomming, zeide de jonge man:

„Dat is heel mooi — en ik wil graag aannemen, dat die verzameling diamanten en paarden eenig, onovertrefbaar, weergaloos is! Ik zou alleen maar eens willen weten, in welk opzicht de waarde van die diamanten voor ons van eenig belang kan zijn!”

„Maar beste Charly — je weet, dat ik altijd een bijzonder groot liefhebber van diamanten ben geweest! Niet alleen houd ik er van om hun schoonheid, maar ook, en vooral, omdat zij zoo gemakkelijk te verbergen zijn, en omdat zij steeds hun waarde behouden! Hoe vaak is het mij niet gelukt, een paar diamanten ter waarde van twintigduizend Pond Sterling mede te nemen, eenvoudig door ze, met een dun laagje gips overtrokken, met behulp van gouddraad achter twee kiezen vast te maken! Ik heb er altijd met plezier aan teruggedacht, hoe ik, met dat gestolen kapitaal in mijn mond, een ernstig gesprek voerde met een detective, die den brutalen diamantroover zocht!”

„Dat mag zoo zijn, Raffles — en je weet, hoezeer ik je schrandereheid bewonder, maar in dit geval is er natuurlijk niet aan te denken, ons van die kostbaarheden meester te maken!”

„Ik wil ze niet allemaal hebben — een groot gedeelte is mij voldoende!”

„Maar voor den drommel — het zal je zelfs niet gelukken de kleinste parel weg te nemen! Het zal volkomen onmogelijk zijn, je in dit geval iets van die juweelen toe te eigenen!”

„Waarom speciaal in dit geval?” vroeg Raffles bedaard.

„Waarom? Wat een vraag! Natuurlijk omdat die juweelen evengoed bewaakt zullen zijn als de kroonjuweelen van ons eigen vorstenpaar!”

„Als je me daarmee denkt te verslaan, dan heb je het mis!” hernam Raffles terwijl hij een versche sigaret aanstak. „Het is me onbegrijpelijk, waarom je kunt denken, dat die juweelen van Koning George zoo voortreffelijk bewaakt worden! Wel man, als ik lust had, kon ik ze overmorgen in mijn bezit hebben!”

„Wat is dat, Raffles? — Grootspraak? Dat ben ik niet van je gewend!” zeide Charly op verwijtenden toon.

„Je brengt mij in de verzoeking, mijn waarde, om je te toonen, dat het geen grootspraak is! En misschien zal ik je het bewijs later wel eens leveren! Nu wil ik het nog niet doen — de tijd is er nog niet rijp voor! Maar wat de juweelen van ex-keizer Carl betreft — zij worden bewaard, naar ik toevallig heel goed weet, door een juwelier in Bern — zij liggen in een safe — en ik meen mij te herinneren, dat ik wel eens meer zulk een kluis van haar inhoud heb weten te ontdoen!”

„In ons eigen land, Edward! In een stad waar wij reeds jaren wonen! Terwijl je volop gelagerheid had, om je voorbereidselen te maken, en maandenlang de plaatselijke gesteldheid kon bestudeeren! In Zwitserland echter ben je op vreemden bodem, je zult geen gelegenheid hebben om de noodige voorbereidende maatregelen te treffen, men zal daar wantrouwend zijn jegens iederen vreemdeling — kortom, je hebt ongeveer alles tegen je!”

„Waarom praat je in het enkelvoud, Charly? Ben je soms voornemens, mij dit werk geheel alleen te laten verrichten?”

„Dat weet je wel beter, Raffles,” antwoordde Charly op zachten toon. „Je weet natuurlijk heel goed, dat ik juist in zulk een onderneming, die ik niet aarzel als krankzinnig te bestempelen, je niet in den steek zal laten! Zoo ooit, dan zal ik nu gelegenheid hebben, je te toonen, dat ik je in het grootste gevaar trouw blijf!”

„Ik had ook niet anders verwacht, mijn jongen, en ik geloof je de verzekering te kunnen geven, dat er aan de onderneming minder gevaar verbonden is, dan je je nu nog kunt voorstellen!”

Raffles deed een paar trekjes aan zijn sigaret, keek de blauwe rookwolkjes na en vervolgde:

„Of de voormalige keizer zijn juweelen verkoopt of niet — ik geloof er meer nut uit te kunnen halen, dan hij ooit zal doen! Verkoopt hij ze, dan zal hij van de opbrengst een buiten, een motorjacht, een zeilschip — een paar huizen, wat weet ik, koopen! Het nut van dat alles is problematiek! Verkoopt hij ze niet — des te beter, voor mij ten minste, maar dan is hun nut nog twijfelachtiger, want in het andere geval hadden tenminste huizenmakers, bootbouwers, en automobielfabrikanten er iets van!”

„Ik heb het al gezien, Raffles — je plan schijnt ook ditmaal vast te staan!” zeide Charly zuchtend.

„Wij kunnen het immers in ieder geval probeeren!” hernam Raffles, terwijl hij Charly glimlachend op den schouder klopte.

„Pardon — de poging moet gelukken, of zij moet niet ondernomen worden!” protesteerde Charly, „Een mislukking wil zooveel zeggen als een arrestatie, verhoor, de onthulling van je geheimen, de gevangenis — — — neen, daaraan valt niet te denken! Als het plan niet zoodanig wordt voorbereid, dat mislukking zoo goed als buitengesloten is, dan doen wij verstandiger, er maar liever in het geheel niet aan te beginnen!”

„Dat is als een wijs man gesproken, Charly!” kwam Raffles spottend. „Ik geloof trouwens wel te mogen zeggen, dat je mij niet hebt leeren kennen als iemand, die in het wilde weg een gevaarlijk plan onderneemt! Ik wil je nu wel verklaren, dat ik reeds vroeger aan die juweelen heb gedacht, en ik heb dan ook reeds een soort veldtochtplan bedacht, en den toestand daarginds eens opgenomen. Ik heb je reeds gezegd, dat de juweelen bewaard worden in de brandkast van een juwelier te Bern. Hij is de grootste van de stad, en hij heeft een internationalen faam, dus wij kunnen er wel zeker van zijn, dat zijn safe niet zoo gemakkelijk te forceeren zal zijn!”

„Bedoel je Eckstein!” riep Charly op levendigen toon.

„Ja, dien bedoel ik! Herr Heinrich Eckstein,

die in de Breite Gasse te Bern woont. Waarom men dien breeden verkeersweg ooit een „Gasse” heeft genoemd, is eigenlijk een weinig raadselachtig, want die „steeg” behoort tot de fraaiste en breedste verkeerswegen van geheel Bern!”

„Ja, ik herinner het mij! Men vindt er eenige bankgebouwen, fraaie heerenhuizen, eenige groote hotels, en verder dure winkels!”

„Zoo is het — en een van die winkels behoort aan Herrn Heinrich Eckstein, den grooten juwelier!”

„Woont hij daar ook?”

„Ja, het geheele huis behoort hem toe, hij heeft het een paar malen reeds laten vergrooten, door er aan weerszijden een huis bij te trekken, en hij woont nu met zijn gezin op de tweede, derde en vierde verdieping. De eerste verdieping is ingericht als kantoorruimte — de man drijft ook een uitgebreiden handel in ruwe diamanten, en heeft een dertigtal employés in dienst — en gelijkvloers is de eigenlijke winkelzaak, met wezenlijk goeden smaak ingericht, en die slechts bij nader onderzoek haar waren aard doet kennen, want men treft er bijvoorbeeld volstrekt geen pompeuze of weidsche étalagekasten aan, van onder tot boven volgehouden met ringen, braceletten, horloges, dasspelden en andere fraaiigheden, maar slechts hier en daar staat een kleine vitrine van dof mahoniehout, en onder het glazen deksel ligt dan niets anders dan een fluweelen kussentje met een paar diamanten, een fijn gouden dameshorloge met emaille versierd, een paar broches, oorhangers of iets dergelijks. Het is alles wezenlijk zeer smaakvol, en ik ken alleen een paar Parijsche juweliers, die zich in dat opzicht met Herrn Eckstein vergelijken kunnen. Er ligt een parketvloer, hier en daar schuil gaande onder een kostbaar Perzisch kleed, er staan eenige gemakkelijke lederen fauteuils, de betimmering is van dof gepolitoerd mahoniehout — een van de fijnste en meest gedistingeerde houtsoorten, die ik ken — alles stemt tot rustige beschouwing van de kostbaarheden, die men daar meer raadt, dan aanstonds te zien krijgt. Het is alsof Eckstein zijn juweelen en gouden sieraden met jaloerschijn aan de oogen der profanen ontrekken wil!”

„Je geeft er een heel duidelijke beschrijving van, Edward! Sta mij echter toe te zeggen, dat dit

voor mij slechts bijzaak is! Waar ik belang in stel, maar dan ook zeer groot belang, dat is de plaats — en de inrichting van de safe! Ken je die?”

„Daarop moet ik tot mijn leedwezen ontkennend antwoorden, Charly!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Zoover heb ik mijn onderzoek niet kunnen uitstrekken. Ik weet alleen, dat er een safe is — en een zeer stevige ook! Verder vermoed ik op het kantje van zekerheid af, dat die safe zich onder den grond bevindt, welk lot zij dan deelt met de meeste andere brandkasten van dien aard. Maar op welke wijze de bewaking plaats heeft, hoe die safe gesloten wordt — dat is meer dan ik nu zeggen kan! Het heeft echter weinig te beteekenen, en wij behoeven ons volstrekt niet te overhaasten, natuurlijk binnen zekere grenzen, en wij zullen wel den tijd vinden om de zaak behoorlijk te onderzoeken. Er is echter meer — en aan die dingen denken juist de meesten mijner collega’s niet, of niet voldoende!”

„Wat bedoel je?”

„Ik zou mijn aftocht willen dekken, Charly! De meeste inbrekers werken zorgvuldig hun plan uit, tenminste wanneer het een onderneming van eenige beteekenis betreft, zij bereiden alles in de puntjes voor — tot op het tijdstip van de eigenlijke inbraak! Maar wat daarna moet geschieden, dat schijnen zij, zonderling genoeg, van minder belang te achten! Nu ben ik om verschillende redenen zeer gehecht aan mijn vrijheid, en daarom heeft ook alles, wat er na de daad zelve moet geschieden, steeds mijn volle belangstelling! De moeilijkheid ligt niet zoozeer in het stelen als wel in het veilig wegvoeren van den buit, zonder dat men daarin wordt lastig gevallen door bemoeizieke eigenaars of wraakzuchtige politie-autoriteiten! En daarom zullen wij Henderson maar eens hier laten komen, zijn hulp kan ons van groot nut zijn!”

Raffles sprak hier van zijn trouwen chauffeur, een man van reusachtigen lichaamsbouw, dien hij een vijftal jaren vroeger had leeren kennen, en hem toen een van die diensten had kunnen bewijzen, die een man met een hart in het lijf nimmer kan vergeten.

James Henderson was Raffles met hart en ziel toegedaan, en aan de meeste zijner avonturen had hij daadwerkelijk aandeel genomen.

Hoe hij eigenlijk over het beroep van den grooten

Onbekende dacht, wist geen van de beide vrienden nauwkeurig te zeggen.

Hoe dit ook zij — hij had er zich nimmer over uitgelaten, en hij gehoorzaamde Raffles steeds blindelings, in de volle, door niets aan het wankelen te brengen overtuiging, dat alles wat zijn meester deed, goed gedaan was.

Het spreekt dus vanzelf, dat Charly Brand aanstonds met dit denkbeeld instemde, dat Henderson, wiens geweldige lichaamskracht reeds menigmaal uitkomst had gebracht in moeilijke gevallen, zou worden ontboden.

Zoo ooit, dan zou men hem thans goed kunnen gebruiken!

„Wij laten dus Henderson komen,” hernam Raffles, „en hij moet met onzen snelsten renwagen, die met den dubbelen, geheel verschillend gekleurden buitenwand, naar Genua komen, — of nog beter, dadelijk naar Bern, waarheen wij dan reeds nu kunnen vertrekken, om eens poolshoogte te gaan nemen. Behalve de auto echter moeten wij nog over eenige andere vervoermiddelen kunnen beschikken! Een goed speler zet niet alles op een kaart! En daarom wilde ik wel, dat je de motorboot ging halen, Charly, die op dit oogenblik nog altijd in het boothuis van de jachtclub te Nizza is ondergebracht. Je kunt het vaartuig gemakkelijk alleen besturen, en in drie uren kun je den afstand hebben afgelegd. Om dezen tijd van het jaar is de Golf van Genua zoo kalm als een meer, en onze renboot loopt gemakkelijk 65 kilometer per uur! Ik zou ook nog wel de beschikking willen hebben over mijn vliegmaschine — maar ik geloof er beter

aan te doen, wanneer ik haar voorloopig wat laat rusten in haar loods — de heeren bandieten in New-York hebben naar mijn smaak wel wat al te zeer de aandacht op de machine gevestigd!”

„En je duikboot, Raffles?”

„De duikboot zou ongetwijfeld ook zeer goed bruikbaar zijn — maar het duurt mij wat te lang, om haar thans te gaan halen van de plaats, waar zij zich nu bevindt — in de geheime baai van een van mijn schatkamereilanden! Maar wij kunnen met den trein, met onzen renwagen en met de motorboot al een heel eind ver komen, en ik geloof, dat wij daaraan voldoende zullen hebben! En nu zal ik spoedig mijn telegram verzenden aan onzen braven Henderson, die nog altijd te Parijs op ons zit te wachten, en zich waarschijnlijk danig zal vervelen in de lichtstad, om hem te verzoeken, dadelijk naar Londen te vertrekken, en zich met de auto naar Bern te begeven, waar hij ons kan vinden in het Hotel „Schweizer Hof”. En jij, Charly, neemt dadelijk den trein naar Nizza, meldt je, voorzien van het reçu, dat ik je hierbij ter hand stel, bij den opzichter van het boothuis aan en keert met de „Zeemeeuw” terug. Het doet mij waarlijk leed, dat ik zoo onverhoeds een einde maak aan je dolce far niente, maar het gaat nu eenmaal niet anders! Een gelegenheid, om zich met betrekkelijk weinig moeite van wat juweelen ter waarde van eenige millioenen meester te maken, laat iemand als ik zich niet ontgaan!”

Charly dacht het zijne van die „betrekkelijke gemakkelijke”, maar hij zeide niets, en was anderhalf uur later op weg naar Nizza.

HOOFDSTUK III.

Naar Bern.

Zoodra Raffles zijn telegram aan Henderson, die in het Grand Hotel te Parijs vertoefde, had verzonden, maakte hij toebereidselen om Genua weder te verlaten, waar hij met Charly gelogeerd had onder den naam van graaf Houston en zijn secretaris.

Die toebereidselen behoeften slechts kort te duren, want Raffles had niet veel bagage bij zich — in den loop van zijn jongste avonturen had hij waarlijk wel aan andere dingen te denken gehad, dan aan het bijhouden van zijn koffers en valiezen, die hem stuk voor stuk ontvallen waren, gelukkig met geen ander noodlottig gevolg, dan dat hij er eenige costuums, fijne overhemden, toiletgarnituren en andere niet bepaald onvervangbare zaken bij inschoot.

De hoofdzaak was, dat Raffles een zeer belangrijk onderdeel van zijn bagage onder alle omstandigheden had weten te redden — en dat was het kleine langwerpige étui van natuurkleurig varkensleder, dat een paar fraai bewerkte instrumentjes bevatte — de inbrekerswerktuigen van den Grooten Onbekende.

De politieman, die zoo gelukkig geweest zou zijn, deze kleine, fijne tangetjes, loopertjes, en andere gereedschappen onder het oog te krijgen, zou geweigerd hebben, te gelooven, dat men daarmede zelfs een gewone keukendeur zou kunnen openen, laat staan de deur van een ouderwetsche brandkast.

Maar dan zou de politieman ook blijk hebben gegeven, Raffles niet te kennen.

De Gentleman-Inbreker had deze kleine instrumentjes een voor een zelf bedacht, en ook zelf vervaardigd, in zijn onderaardsche werkplaats, verborgen onder den tuin achter zijn huis in de Regent-Street te Londen.

Raffles was steeds een voortreffelijk werktuig-

kundige geweest, en hij had er ook altijd van gehouden, zijn bagage zoo weinig mogelijk omvang te geven.

Eens had Charly Brand bijgewoond, dat Raffles een stevig gesloten deur wist te openen met geen ander middel dan een gewonen, zwaar verroesten spijker, dien hij bij toeval in de buurt van die deur op den grond vond.

Een ander maal had hij een ijzeren geldkistje binnen weinige minuten geopend met het kleine lemmer van zijn zakmes, zonder dat er ook maar een schram op het kistje te zien viel, en zonder dat het lemmer van het mes ook maar geschaafd was.

Zulk een man met zulk een fijn, in den hoogsten graad ontwikkeld tastgevoel, moest gemakkelijk kunnen volstaan met een dozijn kleine werktuigen, die er wel wat uitzagen als de vernikkelde instrumenten van een tandarts, waarvoor hij ze dan ook herhaaldelijk had uitgegeven, alle werkzaamheden te verrichten, die in zijn beroep konden voorkomen.

Alleen waren zij van onwaarde waar het brandkasten gold, die met een cijferslot gesloten werden — dat wil dus zeggen bij bijna alle moderne meubels van dien aard.

Maar daarvoor had Raffles weer andere middelen, schijnbaar hoogst eenvoudig, maar die afdoende waren, en waarvan hij alleen het geheim bezat.

Wat Charly Brand hem had zien verrichten met behulp van een gewone elektrische lichtleiding van 220 volt, een paar bijna onzichtbare stukjes platina, een gemakkelijk in den zak mee te voeren busje termiet — dat grensde aan het wonderbaarlijke!

En zoo zat ook ditmaal weder het varkensleder étui in het valies, dat Raffles bezig was dicht te gespen.

Hij moest alleen lunchen, en deed dit in volkomen gemoedsrust, zonder dat zijn gedachten ook maar een oogenblik bij de moeilijke onderneming vertoefden, welke hij op touw ging zetten.

Want ook dat was een eigenaardige karaktertrek van Raffles, dat hij wel al zijn avonturen met groote zorg voorbereidde, maar dan ook alle oogenblikken, die niet aan die voorbereiding gewijd waren, met andere zaken vulde.

Hij genoot dan ook naar behooren van de voortreffelijke „alla podrida”, welke de kellner hem had voorgezet, en van het glas „chianti”, die met de kleur van een schitterenden robijn in het kristal fonkelde.

Hij had weder plaats genomen op het terras van het hotel, waar het thans veel wat drukker was.

Allerwege hoorde men Engelsch, Fransch, en ook weder veel Duitsch spreken — het seizoen voor het groot-toerisme was aangebroken.

Het was ongeveer zes uur in den middag, en Raffles was juist van een kleine wandeling langs de haven teruggekeerd, toen hij Charly gewaar werd tusschen de menigte, die het Piazza Re Umberto vulde.

Een oogenblik daarna had de jonge man ook hem in het oog gekregen, en spoedig drukten de beide vrienden elkander de hand.

„Wel — is het tochtje je goed bevallen?” vroeg Raffles glimlachend.

„Uitmunten!” antwoordde Charly. „De zee was zoo glad als een spiegel, en de boot liep voortreffelijk! Zij ligt op het oogenblik in het boothuis der Italiaansche Marine-Jacht-Club, en ik heb er den opzichter vijf Lire voor moeten betalen. Voor dat bedrag kunnen wij de boot een week laten liggen. Natuurlijk kun je haar daar net zoo lang laten als je zelf verkiest, als je naderhand het liggeld maar betaalt!”

„Prachtig! Ik ken de plek — ik behoef er dus niet nader naar om te zien! Je hebt je natuurlijk een bewijs laten afgeven?”

„Hier is het!” antwoordde Charly, terwijl hij Raffles een kleine blauwe kaart toestak, waarop iets gedrukt stond, en waarop met inkt een nummer stond ingevuld.

Iedereen, die deze kaart aan den opzichter vertoonde, kon nu de „Zeemeeuw” komen weghalen.

Zoodra dit geregeld was, gingen Raffles en Charly

naar de eetzaal van het hotel, om daar te dineeren.

Er zou dien avond nog een trein gaan, maar die liep slechts tot Milaan, en de beide vrienden besloten dus pas den volgenden dag te vertrekken, daar zij anders weder in laatstgenoemde stad zouden moeten overnachten.

Zij brachten een deel van den avond in den schouwburg door, wandelden nog wat langs de haven, die een tooverachtig schoon schouwspel opleverde, overgoten als zij werd door het zilveren licht van de maan, en begaven zich vroeg ter ruste, want hun trein zou den volgenden morgen reeds om zeven uur vertrekken.

Zij waren bijtijds aan het groote station, en zochten zich een goed plaatsje op in een coupé der eerste klasse van den sneltrein, die zonder ophouden tot Bern zou doorrijden.

De beide vrienden troffen het, want er waren dien dag niet veel reizigers, en zij hadden hun compartiment voor zich alleen.

De trein reed door de dalen en valeien van de Ligurische Appenijnen, langs Novi en Tartona stak ten Noorden van Voghera de Po over, deed eenige tientallen kilometers noordelijker hetzelfde over de rivier de Ticino, en reed eenige minuten daarna het fraaie station van Pavia binnen.

Dit was, voor Milaan, het eerste station, waar de sneltrein stopte, en daarop werd de reis voortgezet naar het laatstgenoemde stad, waar de trein gesplitst werd.

De eene helft zou over Como, door de St. Gothard-tunnel, over Zurich, Bazel en Straatsburg naar Keulen gaan — de andere helft reed door de Simplon-tunnel over Bern, Dijon en Sens naar Parijs.

Alle reizigers konden echter blijven zitten — de locomotieven verrichtten het werk der splitsing.

Na een oponthoud van een kwartier ongeveer werd de reis weder voortgezet, en om twee uur in den middag reed de trein de Simplon-tunnel binnen, waar zij bijna een kwartier in de duisternis door het lichaam van den reusachtigen berg reed, die Zwitserland van Italië scheidt, en stoomde daarop het heerlijke Zwitserland binnen.

Twee uren later stopte de trein te Bern.

Zeer veel reizigers stapten hier uit, en onder hen waren ook Raffles en Charly Brand, die dadelijk beslag legden op een auto, en zich naar het Hotel

„Schweizer Hof” lieten brengen, waar zij reeds den dag te voren kamers hadden besproken.

Zij kregen een fraai gemeubeld vertrek op de vierde verdieping van het groote hotel, waarvan zij een verrukkelijk uitzicht hadden over het meer en op de toppen der trotsche bergen, die zich daarachter verhieven.

Zij konden ook een groot gedeelte overzien van de schoone wandelpaden, die zich langs het meer uitstrekten.

Het was reeds tamelijk druk, maar toch was in deze stad het touristenverkeer nog bij lange na niet tot op de hoogte van voor den wereldoorlog gestegen.

Nog altijd stonden vele hotels leeg — de Zwitsersche Mark en de Zwitsersche Franc stonden veel te hoog voor de beurzen der Duitsche, Fransche en Oostenrijksche touristen.

Ook in het hotel „Schweizer Hof” was het tamelijk stil, en wat Charly betreft — hij had nog gaarne eenige weken in die kalme rust, te midden van deze verrukkelijke natuur, willen doorbrengen.

Hij begreep evenwel, dat Raffles onvermurwbaar zou zijn, en niet eerder zou rusten, voor hij het plan ten uitvoer zou hebben gebracht, hetwelk hij be- raamd had.

Na zich een weinig te hebben verfrist, maakten de beide vrienden een lange wandeling langs het meer, dineerden, gingen naar een concert luisteren, dat in de open lucht op de groote markt gegeven werd, en zochten reeds om elf uur hun kamers weder op.

Den volgenden dag hield het schoone weder aan, en de beide vrienden maakten er gebruik van een tochtje in de omstreken van Bern te maken, en wat op het meer te zeilen.

Toen zij tegen zessen terugkeerden, zagen zij reeds in de verte een reusachtig gebouw man, met de handen op den rug, langzaam voor het hotel op en neer wandelen.

Dat was James Henderson, de chauffeur!

Raffles keek Charly glimlachend aan, en vroeg op zachten toon:

„Hadt je hem nu reeds verwacht?”

„Natuurlijk niet!” antwoordde Charly, die zijn oogen niet scheen te kunnen gelooven. „Op zijn vroegst morgen in den loop van den avond! Hij heeft natuurlijk weer gereden als een duivel! Zal hij het dan nooit afleeren?”

„Ik vrees van niet, Charly!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Ik geloof dat het hem is aangeboren. Hij kan er niets aan doen, het gaat boven zijn kracht om langzamer dan zeventig kilometer in het uur te rijden, en zeker als hij aan zichzelf wordt overgelaten.”

De twee vrienden waren nu den reus genaderd, die hen eveneens gezien had, en met zijn uniformpet in de hand op hen toetrad.

„Daar ben je dus al, Henderson?” vroeg Raffles, terwijl hij zijn stem streng trachtte te doen klinken.

„Ja, Mylord — daar ben ik!” antwoordde de reus, verlegen als een schooljongen, die op een kwajongensstreek betrapt wordt. „Ik — ik heb, geloof ik, wel een weinig hard gereden!”

„Geloof je dat, jij schelm?” riep Charly uit. „Wel, man, je moet harder hebben gereden dan een trein! Je bent eerst van Parijs naar Londen gegaan, je hebt het Kanaal moeten oversteken, tot twee malen toe, en je bent nu reeds hier? Ik vraag me af, hoe dat mogelijk is!”

Henderson antwoordde niet, maar krabde zich achter het oor, en zocht blijkbaar vruchteloos naar een aannemelijke verklaring.

En toen viel hij eensklaps uit:

„De zaak is, mijnheer Brand, ik vermoedde, dat Mylord mij wel dringend noodig zou hebben, en daarom heb ik zooveel haast gemaakt!”

„Ja, ja — het gewone smoesje!” hernam Charly glimlachend.

Raffles keek den chauffeur strak aan en vroeg: „Zeg mij nu eens oprecht, Henderson — hoe hard je nu wel gereden heb?”

„Niet altijd even hard, Mylord!” antwoordde de chauffeur benauwd.

„Draai er niet om heen, en geef mij ronduit antwoord! Met welke gemiddelde snelheid heb je gereden?”

„Het zal wel 75 kilometer zijn geweest, Mylord!” antwoordde Henderson, terwijl hij zijn pet tusschen zijn vingers ronddraaide.

„Welzoo!” hernam Raffles, en zijn groote, grijze oogen schenen den chauffeur met hun blikken te willen doorboren. „75 kilometer! Dat is ongeveer de snelheid van de meeste Europeesche sneltreinen! Nu, ik vind, dat het nog al schikt! Heb je ongelukken aangericht?”

„Geen enkel, Mylord!” antwoordde de chauffeur

haastig. „Ik heb eenmaal een kip overreden — maar het was een heel oude! Het kostte mij drie francs — het gebeurde in de buurt van de Zwitsersche grens.”

Charly had zich snel afgewend, om zijn lachen te verbergen, maar Raffles wist zijn ernst te bewaren, en zeide:

„Dat is zeker meer geluk dan wijsheid, Henderson! Waar heb je je auto gelaten?”

„De wagen staat in de garage van het hotel, Mylord!”

„Heb je hem tenminste niet uit elkaar gereden?”

„O neen, Mylord! Hij kan wel tegen zoo'n ritje — ik weet zeker, dat hij er beter van wordt!”

„Zou je denken?” vroeg Raffles ironisch. „Nu je bent nu eenmaal hier — en heelhuids nog al! Het is eigenlijk meer dan ik had durven hopen! Heb je in het hotel al gezegd, dat je de chauffeur was van graaf Houston, zooals ik je in mijn telegram had opgedragen?”

„Ja, Mylord!”

„Het is goed, Henderson! Ik heb hier te Bern... een kleine, maar tamelijk gevaarlijke zaak, en het is mogelijk, dat ik daarbij je hulp behoef. Je kunt nu gaan dineeren, en vanavond kun je zelf over je tijd beschikken! Je kent Bern immers?”

„Voldoende, om er niet te verdwalen, Mylord!”

„Dan is het goed! Je kunt een wandeling langs de boorden van de Ahr maken en zorg, dat je om half elf weder in het hotel bent. Heb je je reeds een kamer laten wijzen?”

„Ja, Mylord — in een van de bijgebouwen van het hotel.”

„Is de auto schoongemaakt?”

„U zoudt er aanstonds mee kunnen uitrijden!”

„Het is goed, Henderson!”

Raffles knikte den reus toe, en de beide vrienden gingen het hotel binnen.

Toen zij in de groote eetzaal, waar zich slechts weinige gasten bevonden, voor een voortreffelijk diner zaten, zeide Charly:

„Als Henderson de auto reeds heeft schoongemaakt, dan moet hij toch werkelijk in een stuk door, zonder zich ergens op te houden, van Calais naar Bern zijn doorgereden, dwars door Frankrijk, op zijn breedst!”

„Ik ben er ook van overtuigd, dat hij dat gedaan heeft, Charly! Hij heeft zich natuurlijk niet eens den tijd gegund, ergens stil te houden om te eten!

Henderson heeft maar een kapitale fout, en dat is zijn onbedwingbre zucht naar snelheid — hoe grooter, hoe liever!”

„Zou hij tevreden zijn met je vliegmaschine, den „Duiwel der lucht”, die 500 kilometer in het uur kan afleggen?”

„Misschien is hij er nu nog mee tevreden — maar er zal nog geen jaar verstreken zijn, of hij zal het maar een ongelukkig slakkengangetje vinden, en mij de vraag stellen, of ik geen kans zie, die snelheid te verdubbelen!”

„Zoo dat je in iets meer dan vier uur van Londen naar New-York zoudt kunnen vliegen!”

„Ja! En dan zou Henderson weer een jaar lang opgetogen zijn, en gewagen van „een flink vaartje”, maar dan zou hij mij met zijn trouwe, heldere oogen weer smeekend aanzien, en er op aandringen, om de snelheid zoodanig te verhoogen, dat wij in twee uren over den Oceaan kunnen vliegen! Ik ben er dan ook vast van overtuigd, dat hij een gang van 75 kilometer in het uur zeer gewoon vindt, de moeite niet waard, om er een woord over te verspillen!”

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd over dit onderwerp voortspreken, en verorberden intusschen met smaak een moot van de tarbot, die dienzelfden dag in het meer was gevangen.

De kok van het hotel „Schweizer Hof” bleek zijn vak voortreffelijk te kennen en Charly, die een verkapte smulpaap was, gaf als zijn meening te kennen, dat de Italiaansche kok van Raffles te Londen slechts weinig beter was.

Het was omstreeks negen uur, toen de beide mannen van tafel opstonden, een sigaret opstaken zich jas en hoed lieten geven, en het hotel verlieten.

Raffles was te Bern uitstekend bekend, en hij hoefde dan ook geen enkele maal naar den weg te vragen.

De twee mannen volgden eenigen tijd den breeden weg langs het meer, en bereikten ten slotte het begin van de Breite Gasse.

Hier waren reeds de meeste winkels gesloten, maar toch brandde nog bijna overal het licht.

Langzaam slenterden de beide vrienden verder, als touristen, die niets te verzuimen hebben.

En na een kwartier gaans stootte Raffles Charly onmerkbaar met den arm aan, en zeide:

„Daar is het — aan de overzijde — dat fraaie huis, uit grijzen natuursteen opgetrokken.”

Charly wendde den blik in de aangeduide richting, en zag een rijk gebeeldhouwde deur, en aan weerszijden daarvan een etalagekast, slechts weinig naar voren uitgebouwd, en waarvan de voorzijde bestond uit kleine, in dof gepolijst hout gevatte ruitjes.

Vlak achter die ruitjes bevond zich op dit oogenblik een zwaar ijzeren rolluik, waarop met groote witte letters de naam Eckstein geschilderd was.

Boven de winkel deur bevond zich een ovaal naambord, waarop die naam eveneens prijkte.

Gelijk met de straat, en daar ongeveer een halve meter bovenuit stekend, bevonden zich aan weerszijde van de winkel deur een tiental kelderramen, alle voorzien van vuistdikke, vierkante tralies.

Ter hoogte van de eerste verdieping liep over bijna de geheele lengte van het huis een breed balkon.

Het winkel huis stond niet afzonderlijk, maar grensde links en rechts onmiddellijk aan andere winkels — links een zaak in fijne galanterieën, rechts een winkel van ledergoed, paardentuigen, hondehalsbanden, dure koffers en tassen, portefeuilles en portemonnaies — kortom, alle voor-

werpen, welke men van leder pleegt te vervaardigen.

Charly had dit alles met een oogopslag waargenomen, en hij wilde een opmerking maken, toen hij zich opnieuw in de zijde voelde stooten.

Hij keek Raffles vragend aan, en zag, hoe deze den blik gevestigd hield op een tweetal heeren, die in een tamelijk druk gesprek met elkander gewikkeld, hen op hetzelfde trottoir tegemoet kwamen.

Een hunner kon omstreeks veertig jaar zijn wellicht iets jonger, en had een fijn bleek gelaat, met een dun snorretje onder den eenigszins gebogene neus, een ronde kin, en lichtblauwe oogen.

Zijn metgezel was een man van een jaar of zestig, met bijna wit haar, breede schouders en martiale snorren.

Raffles had den jongste van deze beide mannen steeds aangekeken, en toen zij voorbij waren, vroeg Charly nieuwsgierig:

„Wie was dat?”

„Maar, Charly — heb je hem dan niet eens herkend? Foei, hoe is dat mogelijk. Het was de man, dien wij gaan bestellen — het was ex-keizer Carl van Oostenrijk!”

Ook de Dames prefereeren de
Cigaret Merk DUBEC.

HOOFDSTUK IV.

Toebereidselen.

Charly had snel het hoofd nog eens omgewend om de beide heeren na te zien.

Toen zeide hij beschaamd:

„Dwaas, dat ik het niet dadelijk zelf heb gezien!”

„Je hebt hem wellicht niet aanstonds herkend, omdat je natuurlijk altijd gewend bent geweest, dien jongen Habsburger in de Engelsche tijdschriften afgebeeld te zien in zijn kolonels-uniform. Hij draagt nu, zooals je hebt kunnen opmerken, een lichtgrijze overjas met een ceintuur, en een slappen hoed — en dat heeft je misleid!”

„En wie was de man, die bij hem was?”

„Zijn voormalige adjudant, graaf Froitzheim.”

„Maar woont de keizer dan in Bern? Dat wist ik volstrekt niet!”

„Hij woont te Zurich, drie kwartier sporens hier vandaan, maar hij komt hier tamelijk dikwijls naar toe.”

„Het is een vreemde gewaarwording, dien jongen man, die door het lot voorbestemd scheen om over een volk van millioenen te heerschen, hier thans zoo kalm in zijn burgerkleeren rond te zien loopen!”

„Ja, mijn waarde — de wereldgeschiedenis heeft zonderlinge grillen! Toen de geluksster van den grooten Napoleon op zijn hoogst was, had ook niemand kunnen voorspellen, dat hij zou sterven op een barre rots in zee, half dood gesard door zijn cipier — een beest, en tot mijn leedwezen moet ik het zeggen — een landgenoot van ons! Napoleon was onze vijand — maar hij had steeds met eerlijke middelen gestreden, en men had hem althans een waardig einde kunnen doen ondergaan! Een groote natie had het beneden haar waardigheid moeten vinden, een man van zooveel genialiteit, die jarenlang een geheel werelddeel onder zijn vuist dwong, door een half gekken beul ten doode te plagen!”

„Ik heb hier in het geheel geen politie-geleide gezien — geen rechercheur, geen geheime agent — niets van dien aard!”

„Daar is keizer Carl ook niet van gediend! Hij wil volkomen vrij zijn. Ik zou er echter mijn hand niet voor in het vuur durven steken, dat de Zwitsersehe regeering hem niet in het geheim laat bewaken. Intusschen is hij hier niet geïnterneerd, evenmin trouwens als de voormalige Deutsche keizer het in Holland is, en hij kan gaan waar hij wil. Er is echter een verschil — hij kan het land weder verlaten, wanneer hij er lust heeft, en ik vrees dat dit met Wilhelm van Hohenzollern niet zoo gemakkelijk zou gaan!”

„Waar leeft hij nu van?”

„Wel, hij heeft nog heel wat contant geld kunnen meenemen, toen hij zijn land ontvluchtte, ofschoon er, zooals het Fransche berichtje leerde, nog 20 millioen kronen, die zijn eigendom zijn, in Weenen zijn achter gebleven. En dan heeft hij nog zijn juweelen!”

„Die jij hem wilt afnemen!”

„O, niet allen! Stel je gerust — ik zal genoeg voor hem overlaten, om hem instaat te stellen, een behoorlijk bestaan te leiden! Hij is keizer geweest — en dat is waarlijk reden genoeg, om consideratie met hem te gebruiken!”

„Denk je, dat er voor hem niet de minste kans is, dat hij ooit weder den troon van zijn voorvaderen zal kunnen beklimmen?”

„Het valt zeer moeilijk, Charly, in dezen tijd van hevige onrust en onzekerheid, dienaangaande iets te voorspellen! En ik zou het niet gaarne durven ontkennen, ofschoon ik persoonlijk het weinig waarschijnlijk acht! Ik voor mij geloof, dat de tijd van koningen en keizers voorbij is. Het ras sterft

uit — en zijn terugkeer is voor het minst twijfelachtig!”

De twee mannen liepen nu zwijgend eenigen tijd voort, keerden daarop op hun schreden terug, en passeerden dus nogmaals de juwelierszaak van Heinrich Eckstein.

Zij sloegen vervolgens een zijstraat in, herhaalden dit even later nogmaals, en liepen nu door de straat, die evenwijdig aan de Breite Gasse gelegen is.

Raffles had zorgvuldig zijn stappen geteld, van den juwelierswinkel tot aan den hoek van de straat, en herhaalde dit nu, totdat hij stilstond en op zachten toon zeide:

„Wij bevinden ons nu ter hoogte van den winkel van Eckstein! Ik kan mij hoogstens een meter vergissen. Wat is dit hier voor een huis?”

„Het ziet er uit als een gewoon woonhuis!”

„Ik zie daar een bordje naast de deur — wat staat er op?”

Charly Brand deed een paar stappen terzijde, las hetgeen er op het bordje stond, en zeide toen:

„Zimmer zu vermieten!” staat er op.”

„Ha — dus een van de vele pensions, waaraan Bern zoo rijk is! Wel, misschien zou ons dat wel van pas kunnen komen! Op die wijze zouden wij misschien een kleine studie kunnen maken van de achterzijde der juwelierszaak! Ik weet bij ondervinding, dat het altijd gemakkelijker is, een huis van terzijde of aan den achterkant binnen te dringen, dan aan de voorzijde. Een onzer zou daar bijvoorbeeld een kamer kunnen betrekken, en de kat eens uit den boom kijken.”

„Wanneer je het noodzakelijk vindt, Raffles, wil ik hier met genoeg mijn intrek nemen!” gaf Charly te kennen.

„Ik geloof, dat het inderdaad niet zoo kwaad zou zijn! Misschien kunnen wij dit huis wel gebruiken als naderingsloopgraaf, waardoor wij de vijandelijke stelling zoo dicht mogelijk kunnen naderen.”

„Wanneer wil je dat ik hier intrek?”

Raffles raadpleegde zijn horloge, en zeide toen:

„Het is wellicht wat laat — het is over tien — maar je zoudt het toch kunnen beproeven! Hoe eerder het gebeurt, hoe beter! Ik wacht op den hoek van de straat op je terugkomst! Tracht een kamer aan de achterzijde van het huis te krijgen, en zoo laag mogelijk gelegen.”

Charly belde aan, en Raffles liep langzaam terug. De jonge man behoefde slechts korten tijd te wachten, en toen werd de deur hem geopend door een koket dienstmeisje in de nationale Zwitsersche kleedertracht.

Charly gaf zijn verlangen te kennen, een kamer te zien, en na eenige aarzeling liet het dienstmeisje hem binnen, en ging de vrouw des huizes halen, een dikke matrone, met een breed gelaat, en een snorretje onder den neus, dat menig aankomend jongeling haar zou hebben benijd.

Zij nam Charly aandachtig op, en toen het onderzoek van zijn gelaat en zijn kleederen haar bevredigd scheen te hebben, merkte zij op:

„U verlangt een kamer, mijnheer?”

„Zoo is het, mevrouw! Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik op zulk een zonderling uur naar kamers zoek, maar ik wilde zoo spoedig mogelijk gereed zijn, daar ik vreesde, dat men mij de beste kamers voor den neus zou weggapen.”

„Wat zijt gij van beroep, mijnheer?”

„Schrijver, mevrouw! Een eenvoudig romanschrijver, die wat reist, teneinde zijn blik te verruimen! Ik heb geen heel groote kamer noodig, en liefst eene, die op het zuiden gelegen is!”

„Ik zou u ook geen andere kunnen geven, mijnheer — de kamers aan de voorzijde van het huis zijn alle verhuurd!” antwoordde de kamerverhuurster.

„Dat is van minder belang, mevrouw! Als ik maar zon in mijn vertrek heb, dan ben ik al tevreden, Ik zal toch veel schrijven, denk ik! Zou ik de kamer eens mogen zien?”

„Met genoeg, mijnheer! Wat ik zeggen wilde — zoudt gij de kamer reeds vannacht willen betrekken?”

Charly bedacht, dat hij in het geheel geen bagage bij zich had, en daar hij volstrekt geen wantrouwen wilde wekken, antwoordde hij:

„Morgenochtend is vroeg genoeg, mevrouw! Mijn bagage staat nog aan het station, en ik heb niet veel lust, die thans nog te laten halen!”

„Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer, dan zal ik u de kamer laten zien!” kwam de pensionhoudster.

Zij ging Charly voor naar de eerste verdieping, en liet hem daar, na het electrische licht te hebben ontstoken, een niet groot, maar gezellig gemeubeld vertrek zien, dat met twee ramen uitzicht gaf op

een soort van binnenplaats, aan de overzijde waarvan de winkel van Eckstein gelegen moest zijn.

Charly deed of hij de kamer nauwkeurig inspecteerde, ging ook het aangrenzend vertrek binnen, waar hij zou moeten slapen, en knikte met een tevreden gebaar.

„Het is heel goed zoo, mevrouw! Wat zou ik voor de kamer moeten betalen?”

„175 francs in de maand, mijnheer!”

„Dan neem ik haar!” hernam Charly, terwijl hij zijn portefeuille uithaalde.

„Uw naam?”

Charly gaf den eerste den besten naam op, die hem wilde invallen, en eenige oogenblikken later stond hij weer op straat, en voegde zich bij Raffles, die hem op den hoek geduldig stond op te wachten.

„Welnu?” vroegde Gentleman-Inbreker op zachten toon.

„Het ging van een leien dakje — en tot dusverre is het lot ons gunstig — ik heb een kamer op de eerste verdieping, die uitziet op de achterzijde van de nuizen in de Breite Gasse.”

„Het kon niet mooier! Wanneer kun je er intrekken?”

„Morgenochtend reeds! Ik had er wel vannacht kunnen komen, maar ik bedacht bijtijds, dat ik geen bagage bij mij had, en ik wilde natuurlijk niet het wantrouwen van de waarde hospita gaande maken.”

„Daar heb je verstandig aan gedaan! Ik geloof niet, dat wij vanavond dan nog iets meer te doen hebben, dan nog een kleine wandeling te maken, en ons dan weder naar ons hotel te begeven! Voor vandaag is het voldoende geweest! Men moet in dergelijke zaken nooit overhaast te werk gaan, want daardoor zou men alles kunnen bederven! Wat mij betreft — ik zal morgen eens als koper den winkel van Eckstein binnengaan, en trachten, op die wijze iets anders te ontdekken aangaande de ligging van de safe, ofschoon ik wel wil bekennen, dat ik daar op die wijze wel niet zal achterkomen. Het valt mij nu in, dat wij er wellicht goed aan hebben zouden gedaan, wanneer wij Carl van Habsburg en zijn adjudant eens gevolgd waren, om te zien waar zij logeeren, want ik denk wel, dat hij voor eenige dagen hier te Bern zal vertoeven, hoogstwaarschijnlijk in verband met de juweelzaak! Ik hoop en verwacht echter, dat iedere in-

woner van Bern wel in staat zal zijn, ons mede te deelen, waar de voormalige keizer verblijf houdt.”

„Waarom wil je dat weten?”

„Om hem te kunnen nagaan! Is hij werkelijk voor zijn diamanten hier, dan zal hij Eckstein wel eens bezoeken, en het zou misschien voordeelig zijn, tegelijk met hem in den winkel te komen! Wellicht viel er op die wijze iets te ontdekken!”

En verder werd er dien avond met geen woord meer over den voorgenomen aanslag op de safe van Herrn Eckstein gesproken.

Maar daarom dacht Raffles er wel degelijk aan — hij werkte zijn plannen uit, en als een goed veldheer ging hij alle mogelijkheden en kansen na, alvorens tot de bestorming van de vesting over te gaan.

Het was bijna halftwaalf, toen de beide vrienden, verkwikt door de wandeling, hun hotel weder bereikten, en zich, na een eenvoudig souper te hebben gebruikt, ter ruste begaven.

Den volgenden morgen pakte Charly dadelijk zijn eigen valies, en verliet het hotel, terwijl Raffles het deed voorkomen, alsof hij zijn secretaris met een dringende boodschap naar elders had gezonden.

Onder de voorwerpen, welke Charly had meegenomen, bevond zich een voortreffelijke, zeer sterke Zeiss-kijker, waarmede het mogelijk zou zijn, de overzijde van de binnenplaats aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen.

De beide vrienden namen afscheid van elkaar, na de afspraak te hebben gemaakt, dat zij elkander om één uur zouden ontmoeten in een der groote restaurants aan de oevers van de Aar teneinde elkander daar hun wederwaardigheden mede te deelen.

Charly betrok zijn kamer, en plaatste zich al spoedig daarop voor het venster, waardoor hij, over de binnenplaats heen, de achterzijde van den juwelierswinkel duidelijk kon zien, en Raffles maakte alles in gereedheid, om zijn plan te volbrengen.

Na Henderson op het hart te hebben gedrukt, het Hotel „Schweizer Hof” onder geen beding te verlaten, en zich met de auto gereed te houden, begaf hij zich naar de Breite Gasse, waar hij omstreeks elf uur in den morgen aankwam.

Schuin tegenover den juwelierswinkel van Eckstein was een fijne lunchroom gelegen, waar Raffles binnenstapte, zonder moeite een plaatsje vond voor

een der vensters, daar er zoo goed als geen bezoekers waren, en daar een voortreffelijken uitkijkpost vond, vanwaar hij nauwkeurig kon gadeslaan, wat er aan de overzijde voorviel.

Hij had nauwelijks een half uur op dezelfde plek gezeten, of voor de juwelierszaak hield een tweepersoonsauto stil, waarin echter, door een achterbankje neer te klappen, nog een derde persoon kon plaats nemen, in dit geval een bediende of chauffeur, die daar trotsch zat, met over elkaar gekruiste armen.

Raffles had de beide andere personen onmiddellijk herkend — de een was ex-keizer Carl van Oostenrijk, zijn metgezel was graaf Froitzheim.

De beide heeren stapten uit, nadat de man op het achterbankje snel van zijn plaats was gesprongen teneinde het portier te openen, en gingen den juwelierswinkel binnen.

Raffles aarzelde geen oogenblik, maar betaalde den kellner, nam zijn hoed, en ging de lunchroom uit, zonder zich in het minst te overhaasten.

Hij slenterde, met de handen op den rug, zijn wandelstok losjes vasthoudend, naar de overzijde van de straat, en ging op zijn beurt den winkel van Eckstein binnen.

Behalve de voormalige keizer en zijn adjutant bevonden zich geen klanten in den winkel.

De beide heeren waren reeds in gesprek met een klein heertje van een jaar of zestig, met een eigenaardigen puntigen schedel, en kleine, koolzwarte, doordringende oogen.

Dat was Herr Heinrich Eckstein, de juwelier met een wereldfaam.

Hij was eenvoudig in het zwart gekleed, en droeg als eenig versiersel een fraaien diamanten ring.

Hij had dadelijk den bezoeker gezien, en wenkte snel den bediende naderbij, die buigend vroeg wat Raffles wenschte.

„Zoudt gij mij misschien eenige zilveren knoppen voor wandelstokken kunnen laten zien?” vroeg Raffles in het Fransch.

„Zeker, mijnheer! Wees zoo goed plaats te nemen — ik zal u aanstonds een fraaie collectie toonen!” antwoordde de winkelbediende in dezelfde taal.

Raffles nam plaats in een der gemakkelijke leunstoelen, die hij schijnbaar zonder opzet zoo dicht mogelijk bij het pratende drietal schoof.

Maar deze voorzorg kon hem weinig baten, want het gesprek werd op fluisterenden toon gevoerd,

en slechts nu en dan ving Raffles een enkel, op wat luideren toon gesproken woord op.

De voormalige keizer was bijna voortdurend alleen aan het woord, en naar zijn drukke gebaren te oordeelen, scheen hij tamelijk opgewonden te zijn.

Eckstein luisterde toe, met schuins geheven hoofd, terwijl hij zijn oogleden nu en dan snel knipperden.

Nu en dan maakte hij een korte opmerking, waarbij hij dan telkens zijn gouden lorgnet op en af zette, schijnbaar zonder eenig doel.

Maar reeds kwam de bediende met een ondiepen bak, met groen fluweel bekleed, terug, waarin een groot aantal zilveren wandelstokknoppen van de meest verschillende vormen lagen.

Hij plaatste den bak op een der glimmend gepolitoerde tafels, en begon met zachte, aanprijzende woorden de kwaliteit van de koopwaar te roemen.

Raffles bekeek de knoppen nauwkeurig, maar ondertusschen deed hij alle moeite, iets op te vangen van het gesprek, dat op een paar meters afstand tusschen de drie heeren werd gevoerd.

Maar hoe hij zich ook inspande, het was hem onmogelijk, iets meer op te vangen dan enkele op zichzelf staande woorden: „niet toegeven,..... mijn eigendom..... zelf over beschikken..... binnen kort vertrekken.....”

Raffles scheen slechts met moeite zijn keus te kunnen doen, en de winkelbediende werd zelfs eenigszins ongeduldig en wierp nu en dan tersluiks een blik op zijn patroon, die zijn onderzoekende kraal-oogjes nu en dan met een snellen blik beurtelings op Raffles en zijn bediende vestigde.

„Er schijnt mijnheer Eckstein slechts weinig te ontgaan!” mompelde Raffles in zich zelf. „Ik geloof niet, dat hij een domoor is! Nu, het heeft geen doel mijn verblijf hier nog langer te rekken! En toch . . . daar valt mij iets in . . .”

En terwijl Raffles schijnbaar met al zijn aandacht bij de wandelstokknoppen was, bestudeerde hij met groote aandacht de gelaatsuitdrukking van ex-keizer Carl en van graaf Froitzheim.

En hij wist zijn verblijf in den winkel zoolang te rekken, door ook nog naar zilveren manchetknoopen te vragen, dat hij Carl van Habsburg en zijn metgezel weder zag vertrekken, voor hij zelf iets gekocht had.

Hij liet het gekochte inpakken, betaalde, en trad

met het kleine pakje weder op straat, uitgeleide gedaan door de ironische blikken van den juwelier en zijn bediende, die van oordeel schenen te zijn, dat die klant met zijn aankoop ter waarde van een onnoozele dertig mark, vrij lang beslag legde op den tijd van de heeren winkelbedienden.

En toen Raffles weder op straat stond, moest hij zichzelf bekennen, dat zijn verblijf in den winkel hem niet veel verder had gebracht.

Wel had hij zijn oogen goed den kost gegeven, en hij wist nu nauwkeurig de plaatsing van de meubelen, en de plek waar zich verschillende deuren bevonden — maar dat was dan ook alles!

Hij stond een oogenblik stil in gedachten verzonken, en mompelde toen voor zich heen:

„Ik zou wel eens willen weten, waar die twee heeren hier ergens logeeren, zoo lang ze te Bern vertoeven! Als ik iets begrepen heb van het gevoerde gesprek, dan is de jeugdige ex-keizer niet van plan, zich te gedragen volgens de wenschen van de regering te Weenen, en het zou mij niet verwonderen, als hij voornemens was, zoo spoedig mogelijk zijn juweelen op te vragen. Weliswaar loopt hij daardoor groot gevaar, dat men in Oostenrijk inderdaad beslag legt op zijn particulier vermogen — maar de verkoop van zijn diamanten zou hem wel eens een bedrag kunnen opbrengen, dat, in kronen omgerekend, het bedrag van 20 millioen met het tienvoud te boven gaat! Op het oogenblik is de Deutsche kroon nog niet de helft van een penny waard —

en een gouden ring met een paar groote diamanten er in vertegenwoordigt dus al een aardig burgersmansfortuintje — — voor een Oostenrijker! En nu maar weder met frisschen moed aan het werk — wanneer niet alle teekenen bedriegen, dan zal ik mij een weinig moeten haasten!”

Raffles ging nu verscheidene winkels binnen, waar hij enkele kleinigheden kocht, en in den vierde wist men hem te zeggen, dat ex-keizer Carl en graaf Froitzheim in het „Hotel de l'Esplanade”, aan het Helvetiaplein, dicht bij de prachtige brug, een meesterstuk van bouwkunst, die over het Aardal naar de fraaie villawijk, Kirschfeld, leidt, logeerde.

Dadelijk ging Raffles zich hiervan overtuigen, en het bleek hem, dat men hem goed had ingelicht — voor de ramen van de groote restauratiezaal zaten de beide heeren tegenover elkaar, blijkbaar wachtende op hun lunch.

Daar het pension van Charly voorzien was van een telefoon, trad Raffles op zijn beurt het restaurant binnen, dat bij het hotel behoorde, belde Charly op, en verzocht hem naar het hotel te komen, om daar met hem te lunchen.

Hij trad binnen, en nam aan een tafeltje plaats, niet ver van ex-keizer Carl en zijn adjudant verwijderd, maar hij plaatste zich zoo, dat de beide heeren hem niet in het gelaat konden zien.

Men kon nooit weten, of zij hem wellicht zouden herkennen!

HOOFDSTUK V.

Een stout stukje.

Het was ongeveer drie uur later.

In de Breite Gasse heerschte op dit uur van den middag een levendige drukte.

Het wemelde in de breede straat van voetgangers, automobielen en rijtuigen, en het leek wel, alsof geheel Bern was uitgelopen, en haar 50 000 inwoners naar deze straat had gezonden.

Juist om vijf uur stond een auto voor den winkel van Eckstein stil.

Het was een fraaie, blijkbaar nog nieuwe wagen, niet groot, maar waarvan de omvang van de motor-kast wees op een aanzienlijk aantal paardenkrachten.

Het koper blonk als een spiegel, en de chauffeur was in een keurige, lichtgroene livrei gestoken.

Nauwelijks stond de wagen stil of graaf Froitzheim stapte er uit, na zelf het portier te hebben geopend.

Een paar leegloopers bleven staan kijken, en een hunner bromde tegen zijn kameraad:

„Dat is Froitzheim, de adjudant van ex-keizer Carl! Maar ex-keizer of niet, hij schijnt het er nog goed van te kunnen nemen! Hij heeft waarachtig al weer een nieuwe automobiel gekocht!”

„En kijk die branie van een chauffeur eens!” kwam zijn makker op schamperen toon.

En hij keek spottend naar den man achter het stuurwiel, die in trotsche houding, recht als een kaars, op zijn zetel zat.

Men had daarbinnen den graaf zeker reeds zien aankomen, want de winkel deur werd aanstonds door een ijverigen bediende geopend, die als een knipmes boog.

„Is mijnheer Eckstein er?” vroeg graaf Froitzheim, zijn dikken, grijzen knevel opstrijkend.

„Hij is op zijn kantoor, graaf — ik zal hem aanstonds laten roepen!” antwoordde de bediende.

De graaf nam plaats in den gemakkelijken stoel dien de winkelbediende hem had toegeschoven, stak een sigaret op, trok langzaam zijn handschoenen uit, en wachtte.

Nadat een paar minuten verlopen waren, ging er een deur achter in de ruime zaal open, en Eckstein kwam haastig naar voren, een weinig verbaasd naar het scheen, maar een en al gedienschtigheid.

„Wel — graaf — ik wist niet dat ik vandaag nog het genoegen zou hebben, u terug te zien! zeide hij. „Waarmee kan ik van dienst zijn?”

„Dat zult gij spoedig hooren, Eckstein!” antwoordde graaf Froitzheim. „Maar ik ben er niet opgesteld, dat anderen hooren, wat wij bespreken! Zijn Hoogheid is toch reeds onaangenaam getroffen, door de openbaarheid, die er aan de zaak betreffende zijn juweelen en zijn particulier vermogen gegeven is!”

„Willen wij naar mijn kantoor gaan, graaf?”

„Dat is niet noodig — wij kunnen wel hier blijven maar wanneer er soms klanten mochten komen zou ik liever alleen met u zijn! En luister nu wat ik u te zeggen heb, namens Zijne Hoogheid!”

De graaf had de hand in zijn binnenzak gestoken, en haalde er een sierlijk marokijn lederen étui uit.

Hij opende het, en aan de nieuwsgierige blikken van den juwelier vertoonden zich vier zeer fraaie onberispelijk geslepen diamanten, groot als erwten, en die zeker per stuk op zijn minst tienduizend frank waard waren.

„Wel Eckstein, wat zegt gij van die steentjes?”

vroeg graaf Froitzheim, met een machinaal gebaar dat hem eigen was, zijn zwaren knevel opstrijkend.

De juwelier antwoordde niet dadelijk, maar nam de diamanten een voor een uit het étui, legde ze op een lapje zwart fluweel, poetste ze op met een klein stuk zijde, bekeek ze door zijn loupe, en vestigde toen zijn zwarte kraaloojjes op graaf Froitzheim.

„Dat zijn zeer fraaie steenen, graaf!” zeide hij zacht. „Het is wonderlijk — maar zij doen mij denken aan een viertal steenen, die een jaar of tien geleden — het kunnen er ook twaalf geweest zijn, toebehoorden aan een Spaanschen Grande — kamerheer aan het hof van koning Alphons! Het is hetzelfde klare water, zij hebben denzelfden vorm, zij zijn op dezelfde wijze geslepen!”

„En wat is met die steenen van den Spaanschen Grande gebeurd?” vroeg graaf Froitzheim.

„Wel zij werden” begon de juwelier aarzelend. „Zij werden hem indertijd ontstolen, naar ik mij meen te herinneren!”

„Ik zou u raden, dit niet te herhalen waar Zijne Hoogheid bij is — want die diamanten zijn zijn eigendom!” kwam graaf Froitzheim droogjes.

„Maar graaf, gij begrijpt toch wel dat ik mij moet vergissen!” riep de juwelier verschrikt uit. „Natuurlijk zijn dit andere steenen! Ik merkte dan ook alleen maar op, dat ze mij aan die andere diamanten sterk herinnerden! En mag ik nu vragen, waarom gij mij deze fraaie steenen toont?”

„Heel eenvoudig! Zij zijn hedenmiddag, slechts een uur nadat wij u verlieten, aan Zijne Hoogheid ter hand gesteld door een vertrouwd persoon, die ze uit Oostenrijk hierheen heeft weten te smokkelen, en Zijne Hoogheid haast zich nu, u de steenen in bewaring te geven! Gij kunt ze dus bij de anderen voegen — of beter gezegd, ik zal het doen! Zijne Hoogheid stond er namelijk zeer bepaald op, dat ik mij persoonlijk er van vergewiste, dat de vier diamanten veilig in uw safe geborgen worden!”

„Ik hoop toch dat Zijne Hoogheid mij vertrouwt!” riep de juwelier uit, terwijl hij een leelijk gezicht trok.

„Dat is de zaak niet!” antwoordde graaf Froitzheim kalm. „Maar men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn, en daarom stond Zijne Hoogheid er op, dat ik uw juwelierszaak niet verliet, alvorens ik mijzelf overtuigd had, dat zijn diamanten op de-

zelfde plek worden weggeborgen als de overige kostbaarheden!”

Eckstein haalde onmerkbaar de schouders op, en hernam:

„Ik denk er niet aan, mij tegen dien wensch van Zijne Hoogheid te verzetten, maar ik kan u toch de verzekering geven, graaf, dat het volstrekt geen verschil uitmaakt of gijzelf dan wel uw denaar die diamanten in de safe brengt! Wees zoi goed een oogenblik te wachten, dan zal ik u een reçu laten opmaken!”

„Daarom wilde ik u juist verzoeken, Eckstein!”

De vier diamanten werden nu ieder met de grootste nauwkeurigheid gewogen, er werd een korte beschrijving van opgesteld, de juwelier zette zijn handteekening onder dit reçu, en overhandigde het graaf Froitzheim.

Deze las het zorgvuldig over, vouwde het op, stak het in zijn portefeuille en zeide:

„In orde, Eckstein! En laten wij nu maar spoedig de steenen opbergen!”

„Wees dan zoo goed mij te volgen, graaf — gij kent trouwens den weg, nietwaar?”

„Dat is maar half, waarde Eckstein! Ik word oud, en mijn oriënteringsvermogen is nooit sterk ontwikkeld geweest,” gaf de adjudant van den ex-keizer te kennen.

De juwelier had de vier diamanten weder in het étui gedaan, stelde dit aan graaf Froitzheim ter hand, en zeide glimlachend:

„Ziedaar, graaf — gij kunt nu zelf de diamanten naar de plek brengen, waar zij behooren te zijn!”

Hij richtte zijn schreden naar de deur, waardoor hij zooveen was binnengetreden, en de graaf volgde hem op de hielen.

De beide heeren bevonden zich in een soort kantoor, met smaak gemeubeld, waar een kleine brandkast stond.

De juwelier haalde een kleinen sleutelbos uit zijn zak, verschoof snel het nummerslot, en opende toen met een der sleutels de deur.

Vooraan op een der planken van de brandkast lagen een drietal samengebonden sleutels, die Eckstein bij zich stak, waarop de brandkast weder gesloten werd, en hij met den graaf het kantoor verliet.

Zij staken den winkel nu in de breedte over, en verlieten hem door een tweede deur, waarop

zij een breede gang volgden, aan welks einde een trap naar beneden voerde.

De trap bleek uit te loopen op een soort kelder, die tamelijk helder verlicht werd door een groot venster — een van de met tralies verzekerde ramen, waarvan in het begin van dit verhaal sprake was.

Maar alvorens de beide heeren dezen kelder bereikten, had een der drie sleutels reeds dienst moeten doen, om de zware stalen deur te openen, die de trap van den kelder scheidde.

In den kelder stond een groote, zeer zware tafel, van wit geschuurd hout, die waarschijnlijk bestemd was, om er goud en zilvergeld op uit te tellen.

Rechts tegenover de deur van de breede keldertrap, bevond zich een tweede deur, eveneens van staal, die zich ongeveer in het midden van een betonnen tusschenmuur bevond.

De tweede sleutel moest zijn dienst verrichten, de zware bouten schoven met een zacht metalen geluid terug, en de deur was geopend.

Nu bevonden de beide mannen zich in de eigenlijke safe, en de tusschenmuur bleek nu ruim anderhalve voet dik te zijn, terwijl de stalen, masieve deur weinig minder dan een halven voet dik was.

Drie der wanden van de safe waren ingenomen door loketkastjes, de vierde wand, tegenover een tweede venster had weder een deur, bijna twee meter hoog, en voorzien van een geweldige sterke sluiting.

Eckstein wees er lachend naar, en zeide toen:

„Gij ziet dat de juweelen van Zijne Hoogheid goed bewaard zijn! Die deur weegt bijna twee ton, en zij kan alleen in beweging gebracht worden door electriciteit! Geen tien man zouden haar op haar hengels kunnen laten draaien!”

Onder het spreken had Eckstein den kleinste van de drie sleutels, het leek een eenvoudig metalen stiftje te zijn, in een kleine opening van de deur geschoven.

Hij draaide den sleutel om, greep een der zware wielen, die aan de buitenzijde van de deur bevestigd waren, deed een halven slag wentelen, en dadelijk werd een gonzend geluid gehoord, en de deur begon langzaam op haar kolossale scharnieren te draaien.

Eindelijk was zij geheel open, en nu vertoonde zich een zeer sterke kast, met wanden van bijna vier decimeters, uit staal en gewapend beton bestaande, afgewisseld met lagen asbest.

Deze ruimte was door stalen tusschenschotten in

vakken verdeeld, en in een daarvan stond een kistje van gepolijst staal, dat Eckstein naar zich toetrok.

„Men zou niet zeggen, graaf, dat dit kistje, nauwelijks een handpalm lang, voor 800 000 francs aan juweelen bevat! Het is niet eens veel grooter, dan een groot sardineblikje, en ga nu uw gang, graaf!”

„Den sleutel als ik u verzoeken mag?” zeide graaf Froitzheim, terwijl hij het kistje van den juwelier aannam.

Eckstein keek den graaf met groote verbazing aan, en hernam toen:

„De sleutel, graaf? Maar dien heb ik toch niet! Zijne Hoogheid bewaart dien toch immers zelf!”

„Dat is waar! Hoe kon ik zoo vergeetachtig zijn!” riep graaf Froitzheim uit. „Nu, dan moeten de vier diamanten maar afzonderlijk in het vak worden gelegd!”

En met deze woorden schoof graaf Froitzheim het marokijnen étui in de opening.

„En het stalen kistje, graaf?” kwam Eckstein. „Gij zijt vandaag bijzonder verstrooid!”

„Het kistje?” herhaalde de graaf langzaam. „Wel — dat neem ik mee! Ik behoud het bijwijze van aandenken!”

De juwelier staarde den graaf met open mond aan.

Hij was vaalbleek geworden, en stotterde:

„Verschoon mij, graaf — ik geloof dat deze grap wel wat ver gaat!”

„Het is in het geheel geen grap, waarde Eckstein — het is bloedige ernst!” hernam graaf Froitzheim, en hij liet het kistje bedaard in den buitenzak van zijn overjas glijden.

Met een gedempten kreet sprong Eckstein op den man toe, die tegenover hem stond.

Het volgende speelde zich in slechts enkele seconden af.

De graaf ving den juwelier als het ware op zijn rechtervuist op, die Eckstein terzijde van zijn kin trof.

De juwelier duizelde, en zou op den granieten vloer gevallen zijn, als John Raffles — want de lezer zal wel begrepen hebben, dat het niemand anders was — hem niet in zijn krachtige armen had gegrepen, en behoedzaam op den vloer had neergelegd.

„Het zou mij waarlijk leed doen, als ik dien braven grijsaard ook maar een schram had doen oploopen!” bromde Raffles voor zich heen. „Hij zal wel een paar minuten buiten kennis blijven, en dat is ruimschoots voldoende.”

Hij trad haastig op de nog altijd openstaande kast toe, en greep hier en daar nog een paar kleine étuis, die hij bliksemsnel in zijn zakken liet glijden.

Het marokijnen étui ging denzelfden weg op.

Toen verliet hij haastig de safe, drukte zachtjes de deur dicht, nam er den sleutel uit, die aan de beide anderen bevestigd was, besteeg de trap, zonder zich om de andere deur te bekommeren, volgde de gang, en trad, volkomen kalm en zichzelf meester, den winkel binnen.

Een paar bedienden keken wel wat verbaasd op,

toen zij den gewaanden graaf Froitzheim alleen zagen terugkeeren, maar zij koesterden blijkbaar in het geheel geen argwaan.

Blijkbaar had hun patroon beneden nog iets te verrichten, en zou hij wel dadelijk weder verschijnen.

Raffles knikte de bedienden genadig toe, en richtte zijn schreden naar de winkeldeur.

Maar eensklaps bleef hij als aan den grond genageld staan.

De deur ging open — en op den drempel vertoonde zich zijn dubbelganger — graaf Froitzheim.

**Wie prijs stelt op een goede
Cigaret, rookt
MERK DUBEC 3.**

HOOFDSTUK VI.

Er op of er onder.

Eenige oogenblikken bleven alle aanwezigen als steenen beelden op dezelfde plek staan.

Behalve Raffles zelf begreep blijkbaar niemand zoo spoedig, wat er eigenlijk geschiedde.

De echte graaf Froitzheim stond nog altijd met den zwaren, koperen greep van de geopende deur in zijn hand, en keek verbluft naar zijn evenbeeld, dat thans ongeveer in het midden van den winkel stond.

Toen vroeg hij op luiden toon, een stap naar voren doende:

„Wat heeft dat te beteekenen? Moet het een grap verbeelden? Ik wist niet dat ik een dubbelganger had!”

„Om u de waarheid te zeggen wist ik het ook niet, graaf!” hernam Raffles, behoedzaam een paar stappen naar voren doende, in de richting van de nog altijd geopende deur, waarachter de vrijheid wenkte.

Maar eindelijk schenen de bedienden uit hun versteening te ontwaken.

Als bij instinct gevoelden zij, dat er hier bedrog gepleegd was, en de afwezigheid van den patroon verscheen hun thans in een geheel ander licht!

Een hunner trok een kleine revolver te voorschijn, en schreeuwde:

„Geen stap verder, of ik schiet!”

Maar met een paar passen terzijde stelde Raffles zich zoo op, dat de bediende, die bijna tien meter van hem verwijderd stond, onmogelijk op hem kon vuren, zonder de kans te loopen, den echten graaf Froitzheim te treffen, die nu juist achter Raffles stond.

Maar de tweede winkelbediende was met een paar schreden op de lange tafel toetreden, die als toonbank diende, en had daar een verborgen kleinen hefboom overgehaald.

Onmiddellijk begon de zware voordeur om haar hengels te draaien, en het volgende oogenblik zou zij in het slot vallen, en dan was het lot van Raffles onherroepelijk beslist!

Er waren zeker wel tien bedienden in de zaak aanwezig, waarvan de meerderheid van revolvers voorzien was, en daar hij geen anderen uitweg wist dan de voordeur, zou men hem spoedig gevat hebben.

Raffles, die onmiddellijk het gevaar begreep, dat hem dreigde, aarzelde geen seconde.

Hij greep den stoel, die naast hem stond, en wierp dien met kracht in de richting van de deur, zoodat het meubel werd ingeklemd tusschen de deurpost en de deur zelve.

De zware deur kraakte — maar hij hield het uit!

Met een sprong als van een panter was Raffles bij de opening, na graaf Froitzheim terzijde te hebben geduwd, die hem den weg wilde versperren, en het volgende oogenblik wipte hij op straat.

De auto wachtte een paar meters verder.

Henderson, die den wagen bestuurd had, en die den echten graaf Froitzheim had zien binnengaan, had zich juist gereed willen maken, Raffles ter hulp te snellen, toen deze op de auto kwam toeielen.

Daar de motor op gang was gebleven, behoefde Henderson niets anders te doen dan in te schakelen.

En op hetzelfde oogenblik dat Raffles met een sprong, dien de beste acrobaat hem niet zou hebben verbeterd, over den rand van de auto wipte, schoot het voertuig vooruit.

Op straat had men gelukkig niets gemerkt van het voorval, dat zich binnen enkele seconden afspeelde, maar in de juwelierszaak van Eckstein was reeds alles in rep en roer!

Tevergeefs had de bediende met zijn revolver den vluchteling twee schoenen achterna gezonden.

Hij stond op den drempel van de deur, en zou misschien zijn poging wel herhaald hebben, wanneer de drukte op straat hem daarvan niet terug had gehouden.

Hij durfde niet schieten, uit vrees voorbijgangers te raken, maar bij gebrek aan beter hief hij een moorddadig geschreeuw aan, wees op de wegijsende auto, en brulde:

„Houd den dief! Houd den schelm! Daar gaat hij in de lichtgele auto!”

Onmiddellijk ontstond er een opstootje, en iedereen schreeuwde en tierde, maar er waren ook lieden, die het niet bij schreeuwen lieten, maar onmiddellijk tot de achtervolging overgingen.

En die lieden beschikten over automobielen, wat er de zaak voor den vluchteling niet beter op maakte.

Henderson scheen zijn instructies te hebben gekregen, en stuurde den renwagen met vaste hand door de Breite Gasse.

Twee zijstraten voorbij de plek waar zich de winkel van Eckstein bevond, kwam een man op de auto toevliegen, die aanstonds vaart minderde, en sprong lenig als een kat op de treeplank, opende het portier, en nam naast Raffles plaats.

Het was Charly Brand.

Raffles had zich een oogenblik omgewend en keek over den rand van de open auto naar zijn achtervolging.

Voor zoover hij kon waarnemen, hadden drie eigenaars van auto's de achtervolging opgenomen — een groote Limousine, een grijze tourwagen en een driewieler.

Wat het laatste voertuig betreft, koesterde Raffles in het geheel geen vrees, maar anders gesteld was het met de beide andere wagen, die zeer groot en krachtig schenen te zijn.

Over hun snelheid viel intusschen slecht te oordeelen, want wegens het drukke verkeer durfden zij blijkbaar niet al te snel rijden.

Het geschreeuw, dat voor den winkel van Eckstein was aangeheven, was al zeer spoedig niet

meer te hooren, maar Raffles begreep maar al te goed, dat de politie op dit oogenblik reeds gewaarschuwd moest zijn en dat men waarschijnlijk ook den juwelier reeds in zijn eigen safe gevonden had, die natuurlijk aanstonds had verteld, hoe de vork in den steel zat.

Charly, die al dien tijd in groote spanning de terugkomst van Raffles op de afgesproken plek had afgewacht, en die eveneens achter zich gezien had, vroeg na eenige oogenblikken:

„Is er iets onverwachts gebeurd, Raffles, dat wij die groote haast moeten maken? Het heeft er veel van, of wij op de vlucht zijn!”

„Dat zijn wij ook, mijn waarde!” antwoordde Raffles lakoniek. „Alles ging uitstekend, Eckstein wees mij zelf den weg naar de safe, waar de diamanten van ex-keizer Carl bewaard worden, hij deed zelf alle deuren voor mij open, hij gaf mij zelfs eigenhandig het kistje over, waarin de juweelen bewaard werden, en ik was al weer veilig en wel in den winkel, na den braven juwelier een onschuldigen klap tegen de kaak te hebben gegeven, die hem van zijn positieven beroofde, toen ik eensklaps te staan kwam tegenover..... raad eens wien?”

„Ex-keizer Carl?!” riep Charly verschrikt uit.

„Nog erger! Tegenover zijn adjudant, mijn dubbeltanger, graaf Froitzheim.”

„Alle duivels!” riep Charly onthutst. „Wat gebeurde er toen?”

„Ja, wat zou er wel gebeurd zijn! De winkelbedienden zagen ons samen, en daar zij niet tot het ras van de ezels behooren, begrepen zij aanstonds, dat een van die beide graven een bedrieger moest zijn! En dat moest ik wel wezen, omdat hij zoeven pas den winkel was binnengekomen en wij ik was teruggekeerd zonder den juwelier, met wien ik naar het keldergewelf was afgedaald! Een van de jongelieden hanteerde op niet onverdienstelijke wijze zijn revolver, schoot het wapen tweemaal op mij af, maar miste gelukkig, al was het dan ook op een haar! De andere bracht een mechaniek in beweging, waardoor de deur, die de echte graaf Froitzheim had open laten staan vanzelf weder dichtging, en als ik niet snel een stoel had genomen en tusschen de deur en den post had geworpen, dan zou ik daar waarschijnlijk nog zijn! Gelukkig was Henderson op zijn post — en wij konden de vlucht nemen!”

„Nu, ik denk dat dit avontuurtje ons zal heugen!” zeide Charly hoofdschuddend.

„O, het is nog niet afgelopen! Wij zijn Zwitserland nog niet uit!” hernam Raffles droogjes.

„Kortom — het is een volkomen mislukking, nietwaar, Raffles?”

„Ik vraag je verschooning — dat heb ik niet gezegd! Je kunt toch bezwaarlijk van een mislukking spreken, nu ik dit in mijn zak heb?”

En Raffles stak de hand in den zak van zijn overjas en haalde er het kleine gepolijst stalen kistje uit, hetwelk Eckstein hem zelf had ter hand gesteld.

„Wat is dat?” vroeg Charly. „Wat zit daar in?”

„Voor 8 000 000 francs aan juweelen!”

„Mijn hemel — dat is, geloof ik, alles, wat hij aan kostbaarheden bezat!” kon Charly niet nalaten op een toon van beklag uit te roepen.

„Geen sprake van, mijn waarde! De voormalige keizer van Oostenrijk bezit diamanten tot een bedrag minstens het viervoudige van dat! Het is waar, dat zij niet alle bij Eckstein te bewaren zijn gegeven. Maar al was het wel het geval, dan zou mij mijn daad nog volstrekt niet berouwen! De Oostenrijksche regeering, zij moge dan uit sociaaldemocraten bestaan, zal in ieder geval den voormaligen monarch niet in de kou laten staan, en hem, indien het werkelijk te bewijzen is, dat hij zijn fortuin is kwijt geraakt, aan een pensioentje of iets dergelijks helpen. En ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, dat die jonge man zoo veel geld noodig heeft! Hij is veertig jaar geworden zonder de ware beteekenis van het geld te kennen, dat hij waarschijnlijk steeds als zijn rechtmatig eigendom heeft beschouwd. Indien ik mij niet vergis, bedroeg zijn apanage als kroonprins reeds het ronde sommetje van 2 000 000 kronen! Als keizer ontving hij een salaris van 20 000 000! Welnu — ik vind het volstrekt niet erg, dat hij nu het leven eens van een anderen kant leert kennen! Laat hij handelsreiziger, schermleeraar of automobielhandelaar worden! Alle zeer eerbiedige beroepen — zeker minstens even eerbiedwaardig als keizer!”

„Zeg je dat alles in ernst?” vroeg Charly half glimlachend, half boos!

„In vollen ernst! Als hij hulpbehoevend was, niet goed bij het hoofd, of oud en zijner dagen zat, dan zou het wat anders zijn — maar hij is jong en

sterk — hij kent vele talen, hij is in talrijke takken van sport bedreven — als hij wil, kan hij morgen een betrekking als gouverneur krijgen op een of ander kasteel! Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waarom men het blijkbaar tamelijk gewoon vindt, dat te Moskau een voormalige admiraal van de vloot bioscoopportier is geworden en dat in diezelfde stad een exminister, een der rijkste inwoners, thans met kranten loopt, terwijl men het zonderling zou moeten vinden, dat iemand, die een paar jaar keizer is geweest, zijn brood verdient met een beroep, dat op zijn minst even eerlijk en fatsoenlijk is! Maar mij dunkt, dat wij verstandig doen, dergelijke filosofische beschouwingen tot een meer geëigend tijdstip uit te stellen! Ik geloof niet, dat het hiervoor nu het juiste oogenblik is, nu wij met een vaartje van veertig mijlen achtervolgd worden en ik in mijn zak de diamanten heb van den vroegeren keizer!”

„Waar rijden wij in 's hemelsnaam naar toe?”

„Dat interesseert mij voor het oogenblik minder — het is mij voldoende, dat wij zeer hard ergens vandaan rijden! Henderson kent hier zeer goed den weg, tot ons geluk en hij doet natuurlijk voor alles moeite uit Bern te komen! Zijn wij eenmaal buiten de stad, dan zal alles zich nog wel ten beste schikken!”

„Maar je weet toch, welke richting wij inslaan?”

„Ja, dat wel — wij rijden in zuidelijke richting, dat wil zeggen: naar Thun!”

„Veronderstel, dat wij zonder kleerscheuren die plaats bereiken — wat dan?”

„Dan blijven wij doorrijden.”

„Waarheen?”

„Dat weet ik niet — het is van volkomen ondergeschikt belang!”

„Je denkt er luchtig over! En als ze ons inhalen?”

„Waarom zouden ze ons inhalen?”

„Waarom? Lieve hemel — omdat zij harder rijden dan wij!”

„Dat is zoo goed als onmogelijk! Wij hebben gelukkig een renwagen onder onze voeten, die zeer gemakkelijk honderd kilometer per uur haalt!”

„Er zijn wagens, die de honderdvijftig halen!”

„Ben je weer in de contramine? Zeker zijn er van die wagens, maar die worden uitsluitend op houten renbanen gebruikt en men heeft ze maar niet zoo spoedig bij de hand! Als wij maar eerst den noodigen

afstand hebben weten te brengen tusschen ons en onze achtervolgers, dan is de rest kinderspel! Wij zullen, zoodra wij daartoe gelegenheid hebben, de kleur van den wagen veranderen, ik zal mijn vermomming afwerpen, en daar niemand jouw gelaats-

trekken gezien heeft, zal die ontvluchting niet zoo moelijk vallen!"

De naaste toekomst zou echter leeren, dat Raffles in dat speciale geval misschien wel wat al te optimistisch geoordeeld had!....

HOOFDSTUK VII.

Op het nippertje.

Men was reeds de grens van de stad genaderd en Henderson was met vliegende vaart over een van de prachtige bruggen gereden, die hier over de Aar geslagen zijn!

Hij volgde nu den weg die langs den linkeroever van dezen stroom naar Thun voert en die door dalen en over heuveltoppen leidt.

De weg is breed en goed geplaveid en Raffles twijfelde er dan ook geen oogenblik aan, of hij zou, nu hij eenmaal Bern achter zich had gelaten, met niet al te veel moeite Zwitserland kunnen verlaten.

Op een eenzame plek van den weg zouden zij eenvoudig halt houden, de schotten van den wagen zouden, door een kleinen hefboom in werking te stellen, door een wand van een andere kleur worden vervangen en de auto zou van lichtgeel, donkerrood worden.

Er bevond zich een geheime bergplaats in, volkomen onvindbaar voor wie het geheim niet kende, en daarin zouden de juweelen verborgen worden.

Ten slotte zou Raffles de gelegenheid krijgen zijn vermomming af te werpen, de valsche passen zouden hun dienst weder bewijzen, Henderson zou zijn lichtgroen uniform uittrekken, ergens verbergen en daarvoor in de plaats een donkerbruine vertoonen en het zou een knappe politiemans moeten zijn, die dan nog het bedrog ontdekte.

Maar er was een klein bezwaar — en dat bezwaar

had den vorm aangenomen van twee automobielen, die snel, op ongeveer een kilometer afstand achter den renwagen over den straatweg vlogen.

Weliswaar schenen deze wagens niet zoo snel te loopen als de auto van Raffles, maar het scheelde toch maar weinig, en dit moest inderdaad een ernstig gevaar worden genoemd, want nu zou men uren en uren achtereen moeten rijden, alvorens er gelegenheid bestond, zonder kans om te worden ingehaald, het uiterlijk van den wagen te veranderen.

Zijwegen waren er voorloopig niet, tenminste niet, die voor een auto begaanbaar waren en men zou dus den straatweg onmogelijk kunnen verlaten!

En dit was des te noodlottiger, daar de telefoon en de telegraaf natuurlijk reeds in werking waren gesteld, en de tijding van den stoutmoedigen roof in de juwelierszaak van Herrn Eckstein reeds naar alle windrichtingen zouden hebben rondgebazuind!

Overal, in geheel Zwitserland, zouden de politie- autoriteiten binnen een uur gewaarschuwd zijn en aan de grens zou men nauwkeurig acht slaan op alle lichtgele auto's met drie reizigers, waarvan er een zeer veel gelek op graaf Fritzscheim en de chauffeur een lichtgroen uniform droeg.

Er schoot dus voorloopig niets anders op over, dan zoo hard mogelijk door te rijden, in de hoop, dat de beide groote auto's de achtervolging spoedig zouden opgeven, zoodra zij zagen, dat die toch hopeloos was!

Maar daar leek het voorloopig nog volstrekt niet op! Integendeel, het scheen, dat de bestuurders van de beide groote wagens er alles op gezet hadden, om de vluchtelingen in te halen.

De wagen reed thans met gemiddelde snelheid van bijna tachtig kilometer over den weg.

Het was een groot geluk, dat zij betrekkelijk weinig voertuigen inhaalden of passeerden, want op den duur zou deze vaart wel eens noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Ieder andere chauffeur dan James Henderson zou ook waarschijnlijk geweigerd hebben met zulk een duivelsche snelheid te rijden over een weg, die onophoudelijk zigzagde, kronkelde, lussen en cirkels beschreef en soms wel wat op een slang geleek, die zichzelf in den staart bijt.

De weeg geleek hier bijzonder veel op de befaamde serpentine van den Lötschberg.

En zoo kon het dan ook niet uitblijven, of enkele malen zagen de vluchtelingen bijna vijfhonderd meter boven zich, op denzelfden weg, dien zij volgden, de beide achtereenvolgende auto's!

En toch waren zij dan gescheiden door een afstand van minstens drie kilometers!

Op verscheidene punten voerde de weg langs een peilloozen afgrond, waarvan hij slechts gescheiden was door een zeer lage ballustrade, eigenlijk niet meer dan een kleine verhooging, en de minste onzekerheid, de geringste onoplettendheid van Henderson zou hier een zekeren dood beteekenen!

Maar de reus kende dezen weg gelukkig uitstekend en zijn vuisten omklemden met ijzeren greep het stuur.

De wagen lag vast op den weg, dank zij zijn lagen bouw en Raffles en Charly koesterden dan ook in dit opzicht geen vrees.

En tot hun blijdschap bemerkten zij, dat de beide achtereenvolgende auto's, die veel hooger gebouwd waren en dus ook meer aan slingeren onderhevig, deze gevaarlijke snelheid niet hadden kunnen volhouden, waardoor de afstand zienderoogen grooter werd.

En ongeveer halverwege tusschen Bern en Thun bedroeg de afstand, die de vluchtelingen van hun vervolgers scheidden, reeds bijna tien kilometers!

De wagen had thans de vlakte bereikt en overal strekten zich verrukkelijke bosschen uit, afgewisseld met bloeiende landouwen en malsche weiden.

De zon begon naar de kim te nijgen.

Nog een uur en zij zou achter de heuvelen in het Westen zijn verdwenen.

En toen deed zich het noodlottige incident voor, dat het geheele ontvluchtelingsplan in duigen dreigde te werpen.

Op ongeveer vijf kilometers van Thun kwam hun een motorwielrijder tegemoet.

De man behoorde zeker tot het gilde der gelegenhedrijders, want hij was zijn stuur nog niet al te goed meester en zwaaide op tamelijk gevaarlijke wijze over den weg heen en weder.

Hij bereed een zware Pope, een machine van tien of elf paardenkracht, en hij was gekleed in een lichtgelen motorjekker, terwijl zijn hoofd op het gezicht na schuil ging in een geel lederen motorkap, waaraan een vervaarlijke stofbril was bevestigd.

Henderson matigde de vaart van den wagen eenigszins en hield, volgens de reglementen van den weg, de rechterzijde van den straatweg.

De motorrijder echter, wellicht zenuwachtig geworden door de plotselinge verschijning van den renwagen, hield links en het had er allen schijn van, alsof hij aan de andere zijde langs de auto trachtte heen te komen, misschien wel om den smallen zijweg in te slaan, die een weinig verderop begon.

Henderson temperde nog meer de vaart van zijn wagen, daar hij een aanrijding voorzag, maar op hetzelfde oogenblik wierp de motorwielrijder opnieuw het stuur om — en een seconde daarop had de botsing plaats.

Op het laatste oogenblik had Henderson zooveel mogelijk naar rechts uitgehaald, sterk remmende, maar hij had daarbij niet meer kunnen voorkomen, dat het rechtervoorwiel met kracht tegen een mijlpaal aanbotste.

Er deed zich een gekraak hooren — alle spaken van het wiel waren gebroken en de wagen stond stil.

Maar dit was niet alles.

De motorwielrijder had eveneens geremd, maar hij was niettemin met een tienmijlsvaart tegen het voorste gedeelte van den renwagen aangereden en zijn rijwiel was volkomen vernield.

Hij zelf was er betrekkelijk goed afgekomen op eenige schrammen en builen na.

Hij stond op, hinkend en strompelend naar den rand van den weg, waar hij zich van zijn motorkap begon te ontdoen.

Hij vertoonde een bleek, ontdaan gelaat van een jongeman van omstreeks vijftwintig jaar.

Henderson had onmiddellijk de auto verlaten en onderzocht de aangerichte schade.

Het was ernstig genoeg — niet alleen was het rechterwiel geheel vernield, maar de vooras was verbogen en de verbinding met een stuurstang had zwaar te lijden gehad — daarenboven was de radiator ingedrukt, kortom er viel niet aan te denken de auto in dezen staat te gebruiken en het zou wel uren duren, eer zij in zooverre was opgelapt, dat zij weer bestuurbaar werd.

Met eenige woorden deelde Henderson dit aan Raffles mede, die zich in de auto had opgericht en met opeengeklemd lippen naar de uiteenzetting luisterde.

Toen Henderson had uitgesproken, stapte Raffles uit de auto, ging op den motorwielrijder toe, die met zijn zakdoek zijn geschramd gezicht bette en zeide ernstig:

„Doet u lang aan motorwielrijden, mijnheer, als ik vragen mag?”

„Ik rijd al een maand, mijnheer!” antwoordde de jongeling, die het onheil had aangericht op benauwden toon.

„Eizoo?” hernam Raffles. „Neem dan dezen goeden raad van mij aan, mijnheer, beproef het gedurende de eerstvolgende maanden eens met een kinderwagen! Ik geloof dat gij de regels van den weg niet goed kent — en om u de waarheid te zeggen, had ik wel lust u te oorvijgen!”

„Wil ik het even doen, Mylord?” vroeg Henderson gretig en hij maakte reeds aanstalten zijn mouwen op te stroopen.

„Nee, Henderson!” antwoordde Raffles, zonder zijn kalmte te verliezen, „want ik vrees, dat deze jongeheer in dat geval meer zou hebben aan een lijkkoets den aan een kinderwagen! Wij hebben nu wel wat anders te doen! De auto is zeker onbruikbaar?”

„In dezen toestand zeker, Mylord!”

„Kom dan snel mede!”

En zonder zich verder om den ongelukkigen zondagsrijder te bekommeren, namen de drie mannen snel ieder een van de valiezen, die in de verongelukte auto stonden en haasten zich verder.

De weg, zeer eenzaam op deze plek, liep hier door een prachtig woud van opgaand geboomte,

dat in vele richtingen door dwarswegen doorsneden werd.

Na ongeveer tien minuten te hebben geloopt, waarbij zij den hoofdweg zorgvuldig vermeden, stond Raffles eensklaps stil en bleef in luisterende houding onbewegelijk staan.

Op eenigen afstand klonken schoten.

„Wat is dat?” vroeg Charly, tamelijk ongerust.

„Gewerschoten!” antwoordde Raffles kortaf.

„Jagers?”

„Nee, het klinkt niet als schoten van een jachtbuis — het zijn militaire geweren! Luister maar naar den drogen knal als van een zweepslag! En daar — mitrailleurs!”

„Wat is dat nu! Dat is toch onmogelijk!” riep Charly.

„Waarom zou het onmogelijk zijn? Het is integendeel zeer verklaarbaar — ik las gisteren juist in een der Zwitsersche bladen, dat de groote manoeuvres hier in de buurt en verder in de Berner Alpen vandaag begonnen zijn!”

„Komaan — dat ziet er goed voor ons uit!” bromde Charly. „Die vervloekte motorwielrijder!”

„Mylord had ongelijk door mij te beletten dat uilskuiken af te straffen!” gromde Henderson.

„De auto's, die ons achtervolgd hebben, kunnen over een kwartier de plek bereikt hebben, waar onze auto gestrand is,” hernam Charly, „en ik zou wel eens willen weten, hoe wij nu te voet verder moeten komen!”

„Als wij maar eerst Thun bereikt hebben, dan is alles in orde!”

„Ik wil het aannemen — maar hoe komen wij daar zonder tien maal te zijn aangehouden?”

Raffles keek peinzend voor zich uit en eensklaps scheen zijn gelaat te verhelderen.

„Er is misschien nog wel een middel — als wij ons maar tot het vallen van den avond in dit bosch verborgen weten te houden! Het begint al duister te worden!”

Intusschen werd het geweervuur steeds heviger — het was duidelijk, dat er in de onmiddellijke nabijheid een groot schijngevecht geleverd werd.

Plotseling stormde er bijna een halve compagnie soldaten op een honderd pas afstand van de vluchtelingen voorbij, die blijkbaar in een inzinking van het terrein verborgen hadden gelegen en nu een stormloop op de vijandelijke stelling ondernamen.

Het duurde niet lang, of de soldaten in hun grijze uniformen waren tusschen de boomen verdwenen.

De mitrailleurs knetterden en nu klonk boven alles uit het gedonder van het grof geschut.

Nog altijd kwamen er, moeielijk strompelend, afzonderlijke manschappen voorbij, die zeker uitgeput waren door de vermoeienissen van den dag en ook tal van zoogenaamde „lijntrekkers”, die liever lui dan moe waren en er volstrekt niet opgesteld waren, in deze hitte een vijandelijke stelling te bestormen.

Maar eindelijk schenen ook de laatsten voorbijgetrokken te zijn en nu gingen de drie mannen haastig verder het bosch in en ontteden zich op een eenzame plek zoo snel zij konden van hun vermomming.

De lichtgroene livrei, het zwarte costuum van Raffles en de lichtgrijze overjas van Charly werden in een natuurlijken kuil in den grond begraven, en zorgvuldig dichtgedekt met aarde, takken en bladeren.

Raffles liet snel zijn gelaat een geheele verandering ondergaan en vlug trokken de mannen de kleederen aan, welke zich in de valiezen bevonden.

Het kistje met diamanten werd snel geopend en de kostbaarheden werden over de drie mannen verdeeld, waarna het kistje zelf in de beek werd geworpen, die op een paar meters afstand door het woud stroomde.

Juist op dat oogenblik werd „verzamelen” geblazen, van alle kanten weerklonk het luide hoorn-geschal en bijna onmiddellijk werd het vuren gestaakt.

Voor dien dag schenen de manoeuvres beëindigd te zijn.

De drie mannen waren nog eenigen tijd voortgelopen en stonden nu aan den zoom van het bosch en aan den rand van een uitgestrekte weide.

Hier waren een groot aantal wagens geplaatst, behoorende tot den trein vaneender beide strijdende partijen — minutiewagens, rijdende keukens, wagens voor het aanleggen van veldtelefoon, schijnwerpers met alle toebehooren en andere voertuigen.

Ongeveer op het midden van het veld stond een tamelijk groote tent, en dicht daarbij waren een tweetal vliegmachines blijkbaar zooeven neergestreken, want er stapten eenige officieren uit,

in pelzen gehuld, die zij aanstonds uittrokken, daar de warmte inderdaad zeer drukkend was.

Van alle kanten kwamen soldaten aanloopen, die hun zware ransels aflegden en zich onmiddellijk, ten uiterste vermoeid, in het gras lieten neervallen.

Er steeg rook uit alle keukenwagens en het was dus duidelijk, dat de manschappen aanstonds zouden eten.

Er was slechts een weinig publiek op deze eenzame plek aanwezig en dat werd door de uitgezette wachtposten of eerbiedigen afstand gehouden.

„Een van die vliegmachines moeten wij hebben!” zeide Raffles zachtjes, maar op vastberaden toon. „Zij kunnen ons redden! Ik meende er zooeven reeds een gehoord te hebben en dat bracht mij dadelijk op het denkbeeld, ons met een van die toestellen in veiligheid te brengen!”

„Maar dat is immers onmogelijk, Raffles!” kwam Charly verschrikt. „Men zal ons dadelijk aanhouden — wij worden gefouilleerd — misschien wel als spionnen behandeld.”

„Wij zullen wachten tot de duisternis geheel gevallen is en gebruik maken van de omstandigheid, dat alle soldaten zeer vermoeid zijn en wel aanstonds in slaap zullen vallen. Zij zijn bezig met het opzetten van de tenten, zooals je ziet.”

Inderdaad verrezen allerwege de donkergele tenten als paddestoelen uit den grond, waarin de manschappen den nacht zouden doorbrengen.

Hier en daar werden de kampvuren ontstoken en het was inderdaad een fantastisch schouwspel de manschappen van twee regimenten op oorlogsterkte daar vereenigd te zien, op die groote weide, aan alle kanten door boomen omgeven.

Het was duidelijk, dat de achtervolgers in hun auto's het spoor voor het oogenblik bijster waren geworden, zelfs al hadden zij het wrak van de auto gevonden, maar de drie mannen behoefden er niet op te rekenen, dat deze betrekkelijke veiligheid lang duren zou, want de politie zou, misschien door de militairen geholpen, zoodra zij gewaarschuwd was, wel een kloppjacht door het bosch gaan houden.

Het was nu bijna volkomen duister en snel werd er een plan van aanval beraamd.

De drie mannen legden zich in hinderlaag, dicht bij de plek, waar zij telkenmale een der schildwachts hadden zien passeeren, een reusachtig gebouwen kerel.

Toen de man weder voorbijkwam, sprong Henderson uit de duisternis overeind en velde den schildwacht met een goed gericht kaakslag, die hem ter aarde deed tuimelen. In een oogwenk was de man gekneveld en geboeid, voor hij een kreet had kunnen slaken, en nu kropen de drie mannen als slangen door het hooge gras naar het midden van de uitgestrekte weide.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat het nieuwe maan was en dat de weide alleen en dan nog schaars verlicht werd door de weinige kampvuren, die overigens één voor één uitdoofden.

Zoo bereikten zij een van de beide vliegmachines!

Waarschijnlijk met het oog op het standvastige fraaie weder, had men het niet noodig geoordeeld, de vliegtuigen onder dak te brengen, en alleen het uitstekend gedeelte van de motor was met zeildoek overdekt.

Er liep een soldaat met een geweer op den schouder bij één der machines op en neder, maar hij deelde spoedig het lot van zijn makker — een vuistslag van Henderson deed hem zonder een kík te geven ter aarde storten.

Ook dezen man werd de mond gesnoerd, opdat hij geen ontijdig alarm zou maken en daarop klommen Raffles en Charly als katten aan boord van den dubbeldekker.

Een paar seconden waren voldoende om hun de plaatsing der verschillende hefboomen te doen ontdekken. Henderson greep met zijn krachtige vuisten een der schroefbladen, en trok de schroef met kracht naar beneden, dat de motor aansloeg.

Aanstands wentelde de groote schroef met razende snelheid rond en Henderson had maar juist den

tijd onder de benedenste draagvlak door te duiken, een der tusschenspijlen te grijpen en zich in het schuitje te hijschen, want reeds rolde de tweedekker op zijn vier wielen over de grasvlakte!

Het geweldige lawaai van de motor had in een ommezien alle bewakende mannen op de been gebracht — maar zij kwamen te laat — reeds verhief het toestel zich trots in de lucht en zweefde een oogenblik later boven de toppen der boomen, welke de weide omringden!

Aan boord bevond zich een compas en nadat Charly de electriche lichtinstallatie ontdekt had, kon Raffles, op dit compas sturende, in zuidelijke richting aanhouden. In twee en een half uur legde hij den afstand af, die Thun van Genua scheidt. Hij streek neder om bij twaalfen in den nacht op een hoogvlakte in de buurt van San Martino, nauwelijks een half uur gaans van de zoeven genoemde havenplaats af en daar waren de drie avonturiers wel genoodzaakt, de machine aan haar lot over te laten, met de wetenschap, dat zij bij het krieken van den volgenden dag ontdekt zou worden — de Italiaansche autoriteiten moesten dan maar voor de terugzending zorgen!

De drie mannen brachten den nacht in een klein logement door, en zoodra den volgenden dag de zon boven de kim rees, begaven zij zich naar de haven en eischten hun motorboot op.

En nauwelijks waren zij vijf minuten van de kust, of de havenmeester van Genua ontving telegrafisch bevel, dat geen ander vaartuig tot nader order en en zonder deugdelijk te zijn onderzocht, de reede mocht verlaten!

De volgende aflevering (No. 405) bevat:

De Schat van Arbuthnot.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een
volledigen Roman.

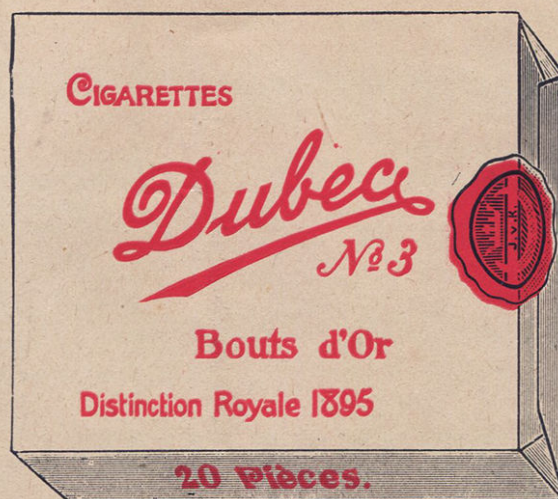
25 Cent

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud.

==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885